

Hof van Cassatie

LIBERCAS

10 - 2023

AANNEMING VAN WERK

- Samenlopende fouten aannemer en architect - Exoneratiebeding tot beperking van de aansprakelijkheid van aannemer of architect - Tienjarige aansprakelijkheid - Aard

Een beding tot beperking van de bijzondere aansprakelijkheid van architect en aannemer voor ernstige gebreken die de stevigheid van het gebouw of van een van de bestanddelen aantasten of in gevaar brengen, in geval van samenlopende fouten van architect en aannemer, tot hun aandeel in de totstandkoming van de schade, is nietig, ongeacht de al dan niet aanvaarding van de werken.

- Artt. 1792 en 2270 Oud Burgerlijk Wetboek

10 februari 2022

C.19.0594.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.4](#)

AC nr. ...

- Tienjarige aansprakelijkheid aannemer en architect - Aard

De bijzondere aansprakelijkheid van architect en aannemer voor ernstige gebreken die de stevigheid van het gebouw of van een van zijn bestanddelen aantasten of in gevaar brengen, raakt de openbare orde en kan bijgevolg contractueel niet worden uitgesloten of beperkt (1). (1) Zie concl. OM; zie Cass. 12 februari 2021, AR C.20.0066.N, AC 2021, nr. 112, met concl. van eerste advocaat-generaal R. Mortier.

- Artt. 1792 en 2270 Oud Burgerlijk Wetboek

10 februari 2022

C.19.0594.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.4](#)

AC nr. ...

AANRANDING VAN DE EERBAARHEID EN VERKRACHTING

- Verkrachting - Verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoort die over het slachtoffer gezag hebben - Verzwaring van de minimumstraf - Correctionalisering met aanneming van verzachtende omstandigheden

De misdaad van verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoort die over het slachtoffer gezag hebben, is krachtens de artikelen 375, derde lid, en 377, vijfde lid, Strafwetboek, strafbaar met een gevangenisstraf van ten minste zeven jaar, maar is de duur van de correctionele gevangenisstraf krachtens artikel 25, tweede lid, Strafwetboek ten hoogste vijf jaar indien die misdaad gecorrectionaliseerd werd (1). (1)
Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 5.

- Artt. 25, tweede lid, 375, driede lid, en 377, vijfde lid Strafwetboek

5 januari 2022

P.21.1312.F

ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220105.2F.1

AC nr. ...

AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST

HERSTELPLICHT

Herstelplicht - Dieren - Bewaarder van het dier - Meesterschap - Recht van leiding en toezicht - Gebruiksrecht

Krachtens artikel 1385 Oud Burgerlijk Wetboek is de eigenaar van een dier of, terwijl hij het in gebruik heeft, degene die zich ervan bedient, aansprakelijk voor de schade die door het dier is veroorzaakt, hetzij het onder zijn bewaring stond, dan wel verdwaald of ontsnapt was; die bepaling impliceert dat de bewaarder van het dier ten tijde van het schadelijke feit niet alleen het meesterschap erover had, maar ook een niet-ondergeschikt recht van leiding en toezicht, zonder medewerking van de eigenaar, alsmede van gebruik, zoals de eigenaar.

- Art. 1385 Oud Burgerlijk Wetboek

4 februari 2022

C.20.0236.F

ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220204.1F.6

AC nr. ...

ADVOCAAT

- Strafzaken - Voorlopige hechtenis - Voorafgaand verhoor door de onderzoeksrechter - Recht op bijstand van een advocaat - Verwittiging van de advocaat - Onaangekondigde afwezigheid van de advocaat

Artikel 16, § 2, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet verplicht de onderzoeksrechter, die wordt geconfronteerd met de onaangekondigde afwezigheid van de correct verwittigde advocaat van de inverdenkinggestelde, niet om ambtshalve maatregelen te nemen opdat de inverdenkinggestelde tijdens de ondervraging alvorens een bevel tot aanhouding te verlenen, alsnog zou worden bijgestaan door een andere advocaat; de fundamentele aard van het bijstandsrecht doet daaraan geen afbreuk (1). (1) Zie Cass. 5 juli 2017, AR P.17.0738.N, AC 2017, nr. 433.

26 januari 2021

P.21.0076.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.12](#)

AC nr. ...

- Behandeling van een strafzaak - Bedreigingen en smaad door bedreigingen tegen een lid van het openbaar ministerie - Strafbaarstelling ingevolge de artikelen 275 en 330 Strafwetboek - Vrijheid van meningsuiting - Beperking van de vrijheid van meningsuiting - Voorwaarden - Evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel - Beoordeling door de rechter - Concretisering in het licht van de omstandigheden van de zaak

De uitoefening van het door artikel 10.1 EVRM gewaarborgde recht op vrijheid van meningsuiting die de vrijheid omvat om inlichtingen of denkbeelden door te geven en plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan krachtens artikel 10.2 EVRM worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien, en die in een democratische samenleving nodig zijn, onder meer tot bescherming van de goede naam of de rechten van anderen en een beperking van de vrijheid van meningsuiting is nodig in een democratische samenleving wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven; de rechter die oordeelt dat er evenredigheid is tussen het strafbaar stellen van bedreigingen in zin van artikel 330 Strafwetboek en smaad door bedreigingen in de zin van artikel 275 Strafwetboek, die een advocaat tijdens de behandeling van een strafzaak uit tegen een lid van het openbaar ministerie, en het beoogde doel, met name het vrijwaren van de integriteit van de leden van het openbaar ministerie die in volle vrijheid en onafhankelijkheid de strafvordering moeten kunnen uitoefenen in het belang van de maatschappij, hoeft die beoordeling niet verder te concretiseren in het licht van de bijzondere omstandigheden van de zaak (1). (1) Het EHRM heeft zich over de vraag of bedreigingen onder de vrijheid van meningsuiting vallen en zo ja, onder welke voorwaarden nog niet moeten uitspreken. Wel werd reeds veelvuldig in het kader van geschillen waarbij boetes werden opgelegd voor smaad of laster, geoordeeld dat beledigende en lasterlijke uitspraken, ook ten aanzien van welbepaalde individuen, onder de ruime bescherming van artikel 10, § 1 EVRM vallen. Bij het afwegen of een dergelijke boete een geoorloofde beperking vormt op de vrijheid van meningsuiting, maakt het EHRM een afweging tussen verschillende factoren, waaronder de inhoud of aard van de meningsuiting, het onderscheid tussen feitelijke data en waardeoordelen, de intentie van de gewraakte meningsuiting, de gevolgen, de proportionaliteit van de overheidsinmenging, de zwaarte van de bestraffing, ... Zie JACOBS, WHITE and OVERY, *The European Convention on Human Rights*, 7th ed., Oxford, 2017, Ch. 18.; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, II, Intersentia, 2004, 901-902. Een aantal arresten heeft specifiek betrekking op lasterlijke of beledigende uitspraken tijdens het pleidooi van een advocaat: EHRM 21 maart 2002, nr. 31611/96, Nikula t. Finland; EHRM (grote kamer) 15 december 2005, nr. 73797/01, Kyprianou t. Cyprus; EHRM (grote kamer) 23 april 2015, nr. 29369/10, Morice t. Frankrijk; EHRM 12 januari 2016, nr. 48074/10, Rodriguez Ravelo t. Spanje; EHRM 8 november 2018, nr. 2782/12, Narodni List t. Kroatië.

- Art. 275 Strafwetboek

- Art. 10.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 10.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

ARBEIDSBESCHERMING [ZIE: 027/05 ARBEID]

- Welzijnswet Werknemers - KB Tijdelijke of Mobiele Bouwplaatsen - Postinterventiedossier - Inhoud

Een concreet bouwwerk kan meebrengen dat het postinterventiedossier, naast de wettelijk vooropgestelde elementen, andere elementen moet bevatten, die in geval van betwisting kunnen worden gepreciseerd in een rechterlijke beslissing (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 3, 8°, 34 tot 36bis, en bijlage I, deel C KB 25 januari 2001 betreffende de tijdelijke of mobiele bouwplaatsen

9 juni 2022

C.21.0395.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220609.1N.11](#)

AC nr. ...

ARBITRAGE

- Vordering tot tenuitvoerlegging van een finale arbitrale uitspraak - Verdrag van New York - Taak van de executierechter

De executierechter moet de buitenlandse beslissing, gewezen in het kader van een rechtsmiddel, waaruit het al dan niet bindend karakter van de arbitrale uitspraak blijkt, als rechtsfeit in aanmerking nemen, zonder dat die beslissing voorafgaand erkend of ten uitvoer moet worden gelegd volgens de procedure van de artikelen 3 en 4 Verdrag van New York (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 5.1, e) Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gedaan te New York op 10 juni 1958

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Arbitrale uitspraak - Rechtsmiddel - Gevolgen - Taak van de executierechter

De vraag of tegen een arbitrale uitspraak een rechtsmiddel tot wijziging ervan kan worden aangewend en welke gevolgen een beslissing, gewezen in het kader van zulk rechtsmiddel voor het bindend karakter van de arbitrale uitspraak heeft, moet worden opgelost met inachtneming, achtereenvolgens en het ene bij ontstentenis van het andere, van de arbitrageovereenkomst, van de wet die zij daartoe aanwijst en, ten slotte, van de wet van het land waar de uitspraak is gedaan (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 5.1, e) Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gedaan te New York op 10 juni 1958

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Arbitrale uitspraak - Bindend voor partijen

Uit het opzet van artikel 5.1, e), Verdrag van New York volgt dat de arbitrale uitspraak bindend is voor de partijen, in de zin van die bepaling, zodra daartegen geen rechtsmiddel tot wijziging ervan kan worden ingesteld.

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Arbitrale uitspraak - Bindend karakter - Beoordeling

Hoewel krachtens artikel 5.1, e), Verdrag van New York de vernietiging en de schorsing van de arbitrale uitspraak tot de bevoegdheid behoren van de bevoegde autoriteiten van het land waar of krachtens welk recht zij werd gewezen, volgt uit haar bewoordingen niet dat het bindend karakter van de uitspraak alleen volgens de wet van het land waar zij werd gewezen kan worden beoordeeld.

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

BELASTING

- Erfbelasting - Sommen, renten of waarden geacht als legaat te zijn verkregen - Begunstiging door twee erflaters aan de hand van een beding ten gunste van een derde - Fictief legaat - Gevolg voor de belastbaarheid

De sommen, renten of waarden waarvan sprake in artikel 2.7.1.0.6, § 1, eerste en tweede lid VCF, worden geacht als legaat te zijn verkregen en worden zodoende aan de erfbelasting onderworpen in de mate de begunstiging aan de hand van een beding ten gunste van een derde van de erflater uitgaat; indien de begunstiging uitgaat van twee erflaters zijn de sommen, renten of waarden als fictief legaat uitgaande van elk van de erflaters belastbaar in de mate de begunstiging uitgaat van elke erflater.

10 februari 2022

C.20.0385.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.8](#)

AC nr. ...

BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ

INTERNERING

Internering - Bijzondere verbeurdverklaring - Zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Verplichte verbeurdverklaring - Onredelijk zware straf

Uit de bepalingen van artikel 16 Interneringswet, artikel 42, 1° en 43, eerste lid, Strafwetboek volgt dat de rechter, ook als hij een internering beveelt in beginsel verplicht is de bijzondere verbeurdverklaring uit te spreken van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen; hij mag die bijzondere verbeurdverklaring evenwel niet uitspreken indien de verbeurdverklaring tot gevolg zou hebben dat daardoor aan de veroordeelde een onredelijk zware straf wordt opgelegd.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

Internering - Bijzondere verbeurdverklaring - Zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Verplichte verbeurdverklaring - Matigingsbevoegdheid - Criteria

De rechter oordeelt onaantastbaar of het bevelen van de bijzondere verbeurdverklaring van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen tot gevolg heeft dat hij daardoor aan de veroordeelde een onredelijk zware straf oplegt; bij die beoordeling kan de rechter onder meer rekening houden met de aard en de zwaarwichtigheid van het bewezen verklaarde misdrijf, de nagestreefde verrijking, de rol van de veroordeelde bij de feiten, zijn persoonlijkheid en zijn vermogenstoestand, zonder dat het noodzakelijk is dat hij al die toetsingscriteria in zijn beoordeling betreft (1). (1) Zie concl. OM.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

BEWIJS

STRAFZAKEN

Strafzaken - Geschriften - Bewijswaarde - Vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting - Vermeldingen in het vonnis of arrest

Hoewel het proces-verbaal van de rechtszitting in beginsel de vermeldingen bevat die nodig zijn om de regelmatigheid van de rechtspleging te kunnen beoordelen en bijgevolg ook vermeldingen kan bevatten betreffende het al dan niet instemmen door een beklagde met probatievoorwaarden, kan een dergelijke vermelding ook worden opgenomen in het vonnis of arrest zelf; de in een vonnis of arrest opgenomen vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting en onder meer betreffende het feit of een partij al dan niet een bepaalde verklaring heeft afgelegd, hebben bewijswaarde tot inschrijving wegens valsheid.

26 januari 2021

P.20.0998.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vermoedens - Wegverkeerswet - Artikel 67bis - Weerlegbaar vermoeden van schuld - Beoordeling van de ter weerlegging aangevoerde gegevens - Draagwijdte

Bij de beoordeling van de bewijswaarde van de gegevens die een beklagde aanvoert ter weerlegging van het door artikel 67bis Wegverkeerswet bepaalde vermoeden kan de rechter wel degelijk het tijdstip betrekken waarop die gegevens door de beklagde in de strafprocedure worden voorgebracht, alsook de graad van verwantschap tussen de beklagde en de persoon die voorhoudt de werkelijke bestuurder te zijn van het voertuig.

- Art. 67bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

BURGERLIJKE RECHTSVORDERING

- Gerechtelijk onderzoek - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Loutere bewering van benadeling door een misdaad of wanbedrijf - Toezicht van het onderzoeksgerecht op de ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling

Weliswaar moet de beweerde benadeelde op het moment van zijn klacht met burgerlijke-partijstelling nog niet het bewijs leveren van het oorzakelijk verband tussen zijn schade en de aangeklaagde feiten, maar moet hij dat verband slechts aannemelijk maken; daartoe volstaat evenwel niet zijn loutere bewering dat hij is benadeeld door feiten die beantwoorden aan een misdaad of een wanbedrijf en die hij aan een derde verwijt, dergelijke bewering bindt het onderzoeksgerecht niet en ontslaat het niet van de plicht om, zelfs ambtshalve, na te gaan of er tussen de aangeklaagde feiten en de beweerde schade een voldoende aannemelijk oorzakelijk verband bestaat om op grond daarvan een gerechtelijk onderzoek naar die feiten te verantwoorden.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Gerechtelijk onderzoek - Klacht met burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid - Controle door het onderzoeksgerecht

Hij die beweert te zijn benadeeld door een misdaad of een wanbedrijf, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, de omvang ervan en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf; wel moet de beweerde benadeelde, wil zijn burgerlijke-partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239, NC 2020, 476; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895.N, AC 2018, nr. 128; Cass. 26 mei 2015, AR P.15.0089.N, AC 2015, nr. 344; Cass. 8 mei 2012, AR P.11.1814.N, AC 2012, nr. 285; Cass. 26 oktober 2011, AR P.11.1191.F, AC 2011, nr. 576, JLMB 2012, 449 noot N. COLETTE-BASECQZ; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252.N, AC 2011, nr. 50; Cass. 26 oktober 2010, AR P.09.1662.N, AC 2010, nr. 632; Cass. 3 april 2007, AR P.07.0041.N, AC 2007, nr. 168; Cass. 11 februari 2003, AR P.02.0394.N, AC 2003, nr. 94; Cass. 8 oktober 2002, AR P.02.0419.F, AC 2002, nr. 516, NJW 2002, 499 noot M. DE SWAEF, RW 2003-04, 297 noot A. VANDEPLAS, T. Strafr. 2003, 294 noot R. VERSTRINGHE; Cass. 21 september 1999, AR P.99.0743.N, AC 1999, nr. 475; Cass. 21 december 1993, AR P.93.1353.N, AC 1993, nr. 539, RW 1993-94, 777. Zie S. VAN OVERBEKE, "Strafrechtelijke gevolgen van een onontvankelijke burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter", RW 2008-09, 1458-1465; F. DERUYCK, "De burgerlijke vordering voor de strafrechter: een status quaestionis aan de hand van de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie", in CBR Jaarboek 2010-11, Intersentia, 2011, 385-387; M. FRANCHIMONT, A. JACOBS en A. MASSET, Manuel de procédure pénale, Larcier, 2012, 220-222; R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, Maklu, 2012, 200; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 1240-1241; S. VERHELST, De rol van het slachtoffer in het straf(proces)recht, Intersentia, 2014, 195-229; C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 914; M.A. BEERNAERT, H.D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 2021, 722-729.

- Art. 63 Wetboek van Strafvordering

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Loutere bewering van benadeling door een misdaad of wanbedrijf - Toezicht van het onderzoeksgerecht op de ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling

Weliswaar moet de beweerde benadeelde op het moment van zijn klacht met burgerlijke-partijstelling nog niet het bewijs leveren van het oorzakelijk verband tussen zijn schade en de aangeklaagde feiten, maar moet hij dat verband slechts aannemelijk maken; daartoe volstaat evenwel niet zijn loutere bewering dat hij is benadeeld door feiten die beantwoorden aan een misdaad of een wanbedrijf en die hij aan een derde verwijt, dergelijke bewering bindt het onderzoeksgerecht niet en ontslaat het niet van de plicht om, zelfs ambtshalve, na te gaan of er tussen de aangeklaagde feiten en de beweerde schade een voldoende aannemelijk oorzakelijk verband bestaat om op grond daarvan een gerechtelijk onderzoek naar die feiten te verantwoorden.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Gerechtelijk onderzoek - Klacht met burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid - Controle door het onderzoeksgerecht

Hij die beweert te zijn benadeeld door een misdaad of een wanbedrijf, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, de omvang ervan en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf; wel moet de beweerde benadeelde, wil zijn burgerlijke-partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239, NC 2020, 476; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895.N, AC 2018, nr. 128; Cass. 26 mei 2015, AR P.15.0089.N, AC 2015, nr. 344; Cass. 8 mei 2012, AR P.11.1814.N, AC 2012, nr. 285; Cass. 26 oktober 2011, AR P.11.1191.F, AC 2011, nr. 576, JLMB 2012, 449 noot N. COLETTE-BASECQZ; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252.N, AC 2011, nr. 50; Cass. 26 oktober 2010, AR P.09.1662.N, AC 2010, nr. 632; Cass. 3 april 2007, AR P.07.0041.N, AC 2007, nr. 168; Cass. 11 februari 2003, AR P.02.0394.N, AC 2003, nr. 94; Cass. 8 oktober 2002, AR P.02.0419.F, AC 2002, nr. 516, NJW 2002, 499 noot M. DE SWAEF, RW 2003-04, 297 noot A. VANDEPLAS, T. Strafr. 2003, 294 noot R. VERSTRINGHE; Cass. 21 september 1999, AR P.99.0743.N, AC 1999, nr. 475; Cass. 21 december 1993, AR P.93.1353.N, AC 1993, nr. 539, RW 1993-94, 777. Zie S. VAN OVERBEKE, "Strafrechtelijke gevolgen van een onontvankelijke burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter", RW 2008-09, 1458-1465; F. DERUYCK, "De burgerlijke vordering voor de strafrechter: een status quaestionis aan de hand van de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie", in CBR Jaarboek 2010-11, Intersentia, 2011, 385-387; M. FRANCHIMONT, A. JACOBS en A. MASSET, Manuel de procédure pénale, Larcier, 2012, 220-222; R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, Maklu, 2012, 200; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 1240-1241; S. VERHELST, De rol van het slachtoffer in het straf(proces)recht, Intersentia, 2014, 195-229; C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 914; M.A. BEERNAERT, H.D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 2021, 722-729.

- Art. 63 Wetboek van Strafvordering

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Gerechtelijk onderzoek - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Misdrijf - Schade - Geen vervolging voor de strafrechter - Rechtsvordering tot schadevergoeding voor de burgerlijke rechter - Schuld van de dader - Bewijs

Het niet-vervolgen van de dader van een als misdrijf omschreven feit voor de strafrechter belet het slachtoffer niet de vergoeding van de daaruit voortvloeiende schade te vorderen voor de burgerlijke rechter; de schuld van de dader is naar recht bewezen in de zin van het algemeen rechtsbeginsel van het vermoeden van onschuld en de artikelen 6.2 EVRM en 14.2 IVBPR, wanneer het slachtoffer voor de burgerlijke rechter aantoont dat de bestanddelen van het misdrijf voorhanden zijn en, indien de dader een rechtvaardigingsgrond aanvoert die niet geheel ongeloofwaardig is, dat die rechtvaardigingsgrond niet bestaat (1). (1) Zie Cass. 7 september 2018, AR C.17.0694.N, AC 2018, nr. 450.

- Art. 4, eerste lid Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

4 februari 2022

C.21.0278.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220204.1F.4](#)

AC nr. ...

CASSATIEBEROEP

STRAFZAKEN

Strafzaken - Algemeen - Strafvordering - Europees aanhoudingsbevel - Buitenlands Europees aanhoudingsbevel - Tenuitvoerlegging in België - Cassatieberoep tegen de beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling - Artikelen 18, §§ 2 en 3 Wet Europees Aanhoudingsbevel

Ingeval van cassatieberoep tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel wordt het dossier overeenkomstig artikel 18, § 2, Wet Europees Aanhoudingsbevel toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie en overeenkomstig artikel 18, § 3, Wet Europees Aanhoudingsbevel doet het Hof van Cassatie uitspraak over het cassatieberoep binnen een termijn van vijftien dagen; wanneer het Hof op basis van het aan de griffie van het Hof overgemaakte dossier in de onmogelijkheid is om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, dient het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling te worden vernietigd (1). (1) M.-A. BEERNAERT, H. D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, 9e éd., 2021, la Charte, t.II, pp. 2120 – 2122.

- Art. 18, §§ 2 en 3 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

22 juni 2021

P.21.0808.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.27](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Wegverkeerswet - Artikel 58bis, § 1 of § 3 - Immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel - Procedure tot opheffing - Rechtsmiddel

Tegen een beslissing op grond van artikel 58bis, § 1 of § 3, Wegverkeerswet staat geen hoger beroep open en bijgevolg ook geen cassatieberoep tegen een arrest gewezen op het hoger beroep tegen een dergelijke beslissing (1). (1) Cass. 20 januari 2009, AR P.08.1434.N, AC 2009, nr. 49.

- Art. 58bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

16 december 2021

P.21.1314.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ORD.20211216.BSAV.5](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm van het cassatieberoep en vermeldingen - Uitleveringswet 1874 - Artikel 5, vierde lid - Verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling - Afwijzing door de kamer van inbeschuldigingstelling - Verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling - Cassatieberoep door de persoon van wie de uitlevering wordt gevraagd door een verklaring aan de gemachtigde van de gevangenisdirecteur

Het cassatieberoep tegen een beslissing gewezen op een overeenkomstig artikel 5, vierde lid, Uitleveringswet 1874 ingediend verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling door een vreemdeling wiens uitlevering wordt gevraagd, wordt geregeld door de gemeenrechtelijke bepalingen betreffende het cassatieberoep in strafzaken; uit artikel 425, § 1, Wetboek van Strafvordering volgt dat een cassatieberoep in strafzaken in principe slechts kan worden ingesteld door een advocaat die houder is van een getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures als bedoeld in boek II, titel III van het Wetboek van Strafvordering, zodat het cassatieberoep ingesteld door de persoon van wie de uitlevering wordt gevraagd door het afleggen van een verklaring aan de gemachtigde van de directeur van de gevangenis waar hij is opgesloten, niet ontvankelijk is (1). (1) Het is vaste rechtspraak van het Hof dat het cassatieberoep inzake uitlevering wordt beheerst door de gemeenrechtelijke bepalingen en niet door de wet op de voorlopige hechtenis – zie Cass. 12 juni 2018, AR P.18.0589.N, AC 2018, nr. 382; Cass. 5 september 2017, AR P.17.1167.N, AC 2017, nr. 689; Cass. 29 februari 2012, AR P.12.0217.F, AC 2012, nr. 140, T. Strafr. 2012/3, p. 172 en noot T. DECAIGNY, RW 2012-13/9, pp. 341-344 en noot S. DEWULF, " De bijzondere regeling voor het toezicht op de uitleveringsdetentie".

- Art. 425, § 1 Wetboek van Strafvordering

- Art. 5, vierde lid Wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen

22 juni 2021

P.21.0809.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.28](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Dringende zaak - Vreemdelingenwet - Termijn voor het neerleggen van de memorie

Aangezien de geldigheidsduur van de bestuurlijke beslissing van vrijheidsberoving inzake vreemdelingen in de tijd beperkt is en artikel 5.4 EVRM vereist dat elkeen die van zijn vrijheid is beroofd het recht heeft voorziening te vragen bij de rechter opdat deze op korte termijn beslist over de wettigheid van zijn gevangenhouding, wordt de behandeling van dergelijke cassatieberoepen binnen een korte termijn vastgesteld.

26 januari 2021

P.21.0088.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.14](#)

AC nr. ...

CASSATIEMIDDELEN

STRAFZAKEN

Strafzaken - Nieuw middel - Middel afgeleid uit de miskennenning van het verbod voor de rechter om van eenzelfde zaak kennis te nemen bij het uitoefenen van een ander rechterlijk ambt - Ontvankelijkheid

Het in artikel 292, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek bepaalde verbod voor de rechter om kennis te nemen van een zaak waarvan hij vroeger bij het uitoefenen van een ander rechterlijk ambt heeft kennisgenomen, mag voor het eerst in cassatie worden aangevoerd (1). (1) Zie de op dat vlak andersluidende concl. OM in Pas. 2021, nr. 684.

- Art. 292, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

27 oktober 2021

P.21.0854.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.10

AC nr. ...

DWANGSOM

- Draagwijdte - Belang

De bestreden beslissing dat de eiseres niet heeft voldaan aan de dwangsomveroordeling en evenmin in de onmogelijkheid verkeert om eraan te voldoen, steunt ook op de zelfstandige tevergeefs bekritiseerde redenen omtrent het ontbrekende element van de handleidingen en onderhoudsvoorschriften van de technische toestellen (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 1385bis, 1385quater, 1395 en 1395quinquies Gerechtelijk Wetboek

9 juni 2022

C.21.0395.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220609.1N.11](#)

AC nr. ...

EUROPEES AANHOUDINGSBEVEL

**- Buitenlands Europees aanhoudingsbevel - Tenuitvoerlegging in België -
Cassatieberoep tegen de beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling -
Artikelen 18, §§ 2 en 3 Wet Europees Aanhoudingsbevel**

Ingeval van cassatieberoep tegen het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat uitspraak doet over de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel wordt het dossier overeenkomstig artikel 18, § 2, Wet Europees Aanhoudingsbevel toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie en overeenkomstig artikel 18, § 3, Wet Europees Aanhoudingsbevel doet het Hof van Cassatie uitspraak over het cassatieberoep binnen een termijn van vijftien dagen; wanneer het Hof op basis van het aan de griffie van het Hof overgemaakte dossier in de onmogelijkheid is om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen, dient het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling te worden vernietigd (1). (1) M.-A. BEERNAERT, H. D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, 9e éd., 2021, la Charte, t.II, pp. 2120 – 2122.

- Art. 18, §§ 2 en 3 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

22 juni 2021

P.21.0808.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.27](#)

AC nr. ...

**- Buitenlands Europees aanhoudingsbevel - Tenuitvoerlegging in België - Hoger
beroep tegen de beslissing tot uitvoerbaarverklaring - Kamer van
inbeschuldigingstelling - Artikelen 16, § 1, en 17, § 4 Wet Europees
Aanhoudingsbevel**

Ingeval van hoger beroep tegen een beslissing van de raadkamer die een Europees aanhoudingsbevel uitvoerbaar verklaart moet de kamer van inbeschuldigingstelling overeenkomstig artikel 17, § 4, Wet Europees Aanhoudingsbevel uitspraak doen binnen de vijftien dagen bij wege van een met redenen omklede beslissing, na het horen van de procureur-generaal en de betrokkene bijgestaan of vertegenwoordigd door zijn advocaat en dient zij daarbij de verificaties te verrichten omschreven in artikel 16, § 1, Wet Europees Aanhoudingsbevel (1). (1) M.-A. BEERNAERT, H. D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, 9e éd., 2021, la Charte, t.II, pp. 2117-2120.

- Art. 17, § 4 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

- Art. 16, § 1 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

22 juni 2021

P.21.0808.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.27](#)

AC nr. ...

EUROPESE UNIE

VERDRAGSBEPALINGEN

Verdragsbepalingen - Beginselen - Richtlijn 2008/95/EG - Merken - Geregistreerd merk - Aan de merkhouder toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Doel

De gegronde redenen hebben tot doel het specifieke voorwerp van het merkrecht te beschermen en enkel een deloyale handelwijze die dat voorwerp aantast, kan de uitputting van het recht van de merkhouder belemmeren.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005
- Artt. 5, § 1, a, en 7, § 1 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Verdragsbepalingen - Beginselen - Richtlijn 2008/95/EG - Merken - Geregistreerd merk - Aan de merkhouder toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Derde-wederverkoper - Ten aanzien van de consumenten oneerlijk geachte handelspraktijk - Met de eerlijke marktpraktijken strijdig gedrag

Noch de omstandigheid dat een derde-wederverkoper zich ten aanzien van de consumenten aan oneerlijk geachte handelspraktijken schuldig maakt, noch het bestaan van een met de eerlijke marktpraktijken strijdig gedrag dat wel de beroepsbelangen van de merkhouder maar niet zijn merkrecht aantast, vormt een dergelijke gegronde reden.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005
- Artt. 5, § 1, a, en 7, § 1 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Verdragsbepalingen - Beginselen - Richtlijn 2008/95/EG - Merken - Geregistreerd merk - Aan de merkhouder toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Erkende verdeler - Verbod om aan een niet-erkende derde te verkopen - Derde-wederverkoper - Doelbewust deelneming aan de miskenning van dat verbod

De met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een derde-wederverkoper doelbewust deelneemt aan de miskenning, door de erkende verdeler, van het verbod om de waren aan een niet-erkende derde te verkopen, is in de regel geen gegronde reden die een uitzondering vormt op de uitputting van de rechten van de merkhouder.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005
- Artt. 5, § 1, a, 7, § 1, en 8, § 2 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Verdragsbepalingen - Beginselen - Richtlijn 2008/95/EG - Merken - Geregistreerd

merk - Aan de merkhouders toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegrunde redenen - Wettelijke bepaling die een loyaleitsplicht ten aanzien van de merkhouders oplegt

De schending van elke wettelijke bepaling die een loyaleitsplicht ten aanzien van de merkhouders oplegt, vormt geen gegronde reden.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, 7, § 1, en 8, § 2 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Verdragsbepalingen - Allerlei - Rechtshulp - Strafzaken - Europees onderzoeksbevel - Overdracht van het bewijsmateriaal - Rechtsmiddel aangewend overeenkomstig artikel 22 van de wet van 22 mei 2017 - Schorsende werking

Overeenkomstig artikel 21, § 2, van de wet van 22 mei 2017 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken kan de overdracht van het bewijsmateriaal door de Belgische uitvoerende autoriteit aan de uitvaardigende Staat worden opgeschort in afwachting van een beslissing over het rechtsmiddel dat overeenkomstig artikel 22 van die wet is aangewend, tenzij in het Europees onderzoeksbevel voldoende gemotiveerd is dat een onmiddellijke overdracht essentieel is voor het goede verloop van het onderzoek of voor de bescherming van de individuele rechten; in zoverre de wet geen onderscheid maakt, kan de opschorting worden bevolen ongeacht welk van de twee in voormeld artikel 22 bedoelde rechtsmiddelen nog aanhangig is, maar wanneer degene die de opheffing van de inbeslagname van voorwerpen hiervóór reeds een rechtsmiddel heeft aangewend om zich te verzetten tegen de overdracht van dezelfde voorwerpen naar de verzoeker en dit eerste rechtsmiddel definitief is verworpen, heeft die partij geen enkel belang meer bij het tweede rechtsmiddel (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 6.

- Artt. 21 en 22 Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken

5 januari 2022

P.21.1329.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220105.2F.2](#)

AC nr. ...

FAILLISEMENT, FAILLISEMENTSAKOORD EN GERECHTELIJ

BEGRIIP. VEREISTEN VAN HET FAILLISEMENT

Begrip - Vereisten van het faillissement - Natuurlijke persoon - Onderneming

Een natuurlijk persoon is een onderneming in de zin van artikel I.1, 1°, Wetboek Economisch Recht wanneer hij of zij een organisatie vormt die bestaat uit de inrichting van materiële, financiële of menselijke middelen met het oog op het uitoefenen van een beroepsactiviteit als zelfstandige; de zaakvoerder of de bestuurder van een vennootschap die zijn mandaat buiten het verband van een eigen organisatie uitoefent, is geen onderneming (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 203.

18 maart 2022

C.21.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.9](#)

AC nr. ...

Begrip - Vereisten van het faillissement - Zaakvoerder of bestuurder van een vennootschap - Mandaat buiten het verband van een eigen organisatie

Een natuurlijk persoon is een onderneming in de zin van artikel I.1, 1°, Wetboek Economisch Recht wanneer hij of zij een organisatie vormt die bestaat uit de inrichting van materiële, financiële of menselijke middelen met het oog op het uitoefenen van een beroepsactiviteit als zelfstandige; de zaakvoerder of de bestuurder van een vennootschap die zijn mandaat buiten het verband van een eigen organisatie uitoefent, is geen onderneming (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 203.

18 maart 2022

C.21.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.9](#)

AC nr. ...

Begrip - Vereisten van het faillissement - Schuldenaar - Op duurzame wijze opgehouden hebben te betalen - Geschokt krediet

De schuldenaar die op duurzame wijze heeft opgehouden te betalen en van wie het krediet geschokt is, bevindt zich in staat van faillissement (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 203.

18 maart 2022

C.21.0006.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.9](#)

AC nr. ...

GEMEENTE

- Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijsmiddel

Om als enig toelaatbaar bewijs van bekendmaking van een gemeentereglement of gemeentelijke verordening te kunnen gelden, moet de bij artikel L1133-2 van het Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie voorgeschreven aantekening niet enkel door de gemeentesecretaris maar ook door de burgemeester moet worden ondertekend.

- Artt. 1 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden

- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

- Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijs - Aantekening in een speciaal register

Om als bewijs van bekendmaking van een gemeentereglement te kunnen gelden, moet de aantekening in het speciaal door de gemeentesecretaris gehouden register op de eerste dag van de aanplakking geschieden.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden

- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

- Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijs - Voorwaarde - Overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening - Aard van die voorwaarde

De reglementaire vereiste van overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening maakt deel uit van de vorm van de aantekening, zodat die voorwaarde de grenzen van de door artikel L1133-2, tweede lid, van het wetboek aan de uitvoerende macht gegeven machtiging niet te buiten gaat.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden

- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

GEMEENTE-, PROVINCIE- EN PLAATSELIJKE BELASTINGEN

RECHTSPLEGING

Rechtspleging - Gemeentebelastingen - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bewijs - Voorwaarde - Overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening - Aard van die voorwaarde

De reglementaire vereiste van overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening maakt deel uit van de vorm van de aantekening, zodat die voorwaarde de grenzen van de door artikel L1133-2, tweede lid, van het wetboek aan de uitvoerende macht gegeven machtiging niet te buiten gaat.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden
- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

Rechtspleging - Gemeentebelastingen - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijsmiddel

Om als enig toelaatbaar bewijs van bekendmaking van een gemeentereglement of gemeentelijke verordening te kunnen gelden, moet de bij artikel L1133-2 van het Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie voorgeschreven aantekening niet enkel door de gemeentesecretaris maar ook door de burgemeester moet worden ondertekend.

- Artt. 1 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden
- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

Rechtspleging - Gemeentebelastingen - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijs - Aantekening in een speciaal register

Om als bewijs van bekendmaking van een gemeentereglement te kunnen gelden, moet de aantekening in het speciaal door de gemeentesecretaris gehouden register op de eerste dag van de aanplakking geschieden.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden
- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

GRONDWET

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE)

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE) - Art. 149 - Strafvueroeringsrechtbank - Vonnis - Uitspraak - Openbare rechtszitting - Begrip - Vaststelling

De vermeldingen "tijdens de openbare rechtszitting (...) gehouden op de zetel van de strafvueroeringsrechtbank", opgenomen in het proces-verbaal van de rechtszitting waarop de strafvueroeringsrechtbank zijn vonnis heeft gewezen en in dat vonnis, betekenen dat de strafvueroeringsrechtbank het vonnis heeft uitgesproken tijdens een openbare rechtszitting, dit wil zeggen een zitting die de rechtbank heeft gehouden op een voor iedereen toegankelijke plaats; die authentieke vaststellingen hebben bewijskracht tot betichting van valsheid (1). (1) "De strafvueroeringsrechtbank is een afdeling van de rechtbank van eerste aanleg; wanneer zij uitspraak doet over de haar voorgelegde betwistingen, doet zij uitspraak met een vonnis dat in openbare rechtszitting moet worden uitgesproken, wat veronderstelt dat het in aanwezigheid van het openbaar ministerie op een voor het publiek toegankelijke rechtszitting wordt uitgesproken; aangezien uit geen enkel stuk van de rechtspleging blijkt dat de beslissing in openbare rechtszitting werd gewezen, schendt de bestreden beslissing artikel 149 Grondwet" (Cass. 13 maart 2013, AR P.13.0320.F, AC 2013, nr. 181); zie ook Cass. 28 november 2007, AR P.07.1558.F, AC 2007, nr. 590, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 24 juli 2007, AR P.07.0959.N, AC 2007, nr. 373, met concl. van toenmalig advocaat-generaal THIJS; Cass. 10 april 2007, AR P.07.0370.N, AC 2007, nr. 176; Jaarverslag 2007 van het Hof van Cassatie, p. 80. "Wanneer noch uit de processen-verbaal van de terechtzittingen, noch uit enig ander stuk waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat de debatten van de terechtzittingen waarop de zaak is behandeld en de uitspraak van het uitgestelde arrest in het openbaar hebben plaatsgehad of dat het sluiten der deuren regelmatig is bevolen, is de procedure nietig; de nietigheid van de procedure leidt tot nietigheid van de gewezen beslissing" (Cass. 11 januari 1984, AR 3189, AC 1984, nr. 239). "De vermelding in een proces-verbaal van de rechtszitting, dat geen enkele andersluidende vermelding bevat volgens welke "de behandeling van de zaak overeenkomstig artikel 190, eerste lid, Wetboek van Strafvordering is geschied", bewijst dat het debat in het openbaar heeft plaatsgevonden (Cass. 16 september 2015, AR P.15.0562.F, AC 2015, nr. 525).

- Art. 782bis Gerechtelijk Wetboek
- Art. 14.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Art. 149 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 oktober 2021

P.21.1090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.5](#)

AC nr. ...

HERHALING

- Voortdurend misdrijf - Veroordeling - Instandhouding van de feitelijke toestand - Nieuwe vervolgingen - Wettelijke herhaling

Een veroordeling in staat van wettelijke herhaling wegens een voortdurend misdrijf dat door de instandhouding van een feitelijke toestand wordt voortgezet, is wettig wanneer de eerste beslissing die de grondslag vormt van de herhaling in kracht van gewijsde is getreden voor het einde van de strafbare periode die in het kader van de tweede vervolging in aanmerking wordt genomen (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 683.

- Artt. 56 en 432 Strafwetboek

27 oktober 2021

P.21.0283.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.3](#)

AC nr. ...

HOGER BEROEP

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Algemeen - Wegverkeerswet - Artikel 58bis, § 1 of § 3 - Immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel - Procedure tot opheffing - Rechtsmiddel

Tegen een beslissing op grond van artikel 58bis, § 1 of § 3, Wegverkeerswet staat geen hoger beroep open en bijgevolg ook geen cassatieberoep tegen een arrest gewezen op het hoger beroep tegen een dergelijke beslissing (1). (1) Cass. 20 januari 2009, AR P.08.1434.N, AC 2009, nr. 49.

- Art. 58bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

16 december 2021

P.21.1314.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ORD.20211216.BSAV.5](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Vorm - Eén enkel grievenformulier of één enkel verzoekschrift van hoger beroep - Geldigheid

Geen enkele bepaling of algemeen rechtsbeginsel verbiedt het openbaar ministerie hoger beroep in te stellen tegen alle vrijspreekende beslissingen van de eerste rechter en tegen alle uitspraken over de straffen en, om hierbij gebruik te maken van één enkel grievenformulier of één enkel verzoekschrift tot hoger beroep dat tegen elk van die categorieën van beslissingen gericht is, ongeacht de desbetreffende beklagden.

- Artt. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering

27 oktober 2021

P.21.0220.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.4](#)

AC nr. ...

HUISVESTING

- Vlaamse Wooncode - Artikelen 5 en 20, § 1, eerste lid - Termijn voor het uitvoeren van werkzaamheden indien een woning ongeschikt of onbewoonbaar wordt verklaard - Rechtvaardigingsgrond - Draagwijdte

Artikel 70 Strafwetboek bepaalt dat er geen misdrijf is wanneer het feit door de wet voorgeschreven en door de overheid bevolen is; de termijn die een bestuurlijke overheid op basis van de regelgeving inzake de woonkwaliteit toekent voor de uitvoering van werkzaamheden indien een woning ongeschikt of onbewoonbaar wordt verklaard, doet geen afbreuk aan het strafbaar karakter van het verhuren of ter beschikking stellen van een ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woning in de zin van de artikelen 5 en 20, § 1, eerste lid, Vlaamse Wooncode, thans de artikelen 3.1, § 1, en 3.33 Vlaamse Codex Wonen van 2021 en het verlenen van een dergelijke termijn, die kadert in administratieve procedure, levert als dusdanig geen rechtvaardigingsgrond op in de zin van artikel 70 Strafwetboek.

- Art. 3.33 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 3.1, § 1 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 20, § 1, eerste lid Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 5 Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 70 Strafwetboek
- Art. 3.33 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 3.1, § 1 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 20, § 1, eerste lid Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 5 Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 70 Strafwetboek

22 juni 2021

P.20.1345.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.24](#)

AC nr. ...

HUUR VAN DIENSTEN

- Tienjarige aansprakelijkheid aannemer en architect - Aard

De bijzondere aansprakelijkheid van architect en aannemer voor ernstige gebreken die de stevigheid van het gebouw of van een van zijn bestanddelen aantasten of in gevaar brengen, raakt de openbare orde en kan bijgevolg contractueel niet worden uitgesloten of beperkt (1). (1) Zie concl. OM; zie Cass. 12 februari 2021, AR C.20.0066.N, AC 2021, nr. 112, met concl. van eerste advocaat-generaal R. Mortier.

- Artt. 1792 en 2270 Oud Burgerlijk Wetboek

10 februari 2022

C.19.0594.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.4](#)

AC nr. ...

- Samenlopende fouten aannemer en architect - Exoneratiebeding tot beperking van de aansprakelijkheid van aannemer of architect - Tienjarige aansprakelijkheid - Aard

Een beding tot beperking van de bijzondere aansprakelijkheid van architect en aannemer voor ernstige gebreken die de stevigheid van het gebouw of van een van de bestanddelen aantasten of in gevaar brengen, in geval van samenlopende fouten van architect en aannemer, tot hun aandeel in de totstandkoming van de schade, is nietig, ongeacht de al dan niet aanvaarding van de werken.

- Artt. 1792 en 2270 Oud Burgerlijk Wetboek

10 februari 2022

C.19.0594.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.4](#)

AC nr. ...

INKOMSTENBELASTINGEN

AANSLAGPROCEDURE

Aanslagprocedure - Sancties - verhogingen - administratieve boeten - straffen - Belastingverhoging - Voorwaarde - Niet-aangifte

De misdrijven die tot een belastingverhoging aanleiding kunnen geven, zijn voltrokken zodra de voor de aangifte bepaalde termijn verstreken is en er dus sprake is van niet-aangifte in de zin van artikel 444 WIB92, zowel in geval van niet-overlegging van enig aangifteformulier aan de bevoegde dienst als in geval van laattijdige overlegging van die aangifte (1). (1) Cass. 17 oktober 1977, AC 1978, 212; Cass. 5 september 1979, AC 1979-80, nr. 5; zie Cass. 15 maart 2018, AR F.17.0004.N, AC 2018, nr. 184, met andersluidende concl. van advocaat-generaal VAN DER FRAENEN.

- Artt. 305, 307, § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid, 310, eerste lid, 346, 351, eerste lid, en 444, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

3 december 2021

F.21.0059.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.6](#)

AC nr. ...

Aanslagprocedure - Sancties - verhogingen - administratieve boeten - straffen - Belastingverhoging - Voorwaarde - Laattijdige overlegging van de aangifte - Toevoeging aan artikel 444 WIB92 door de wet van 30 juni 2017 - Aard van de toevoeging

Artikel 6 van de wet van 30 juni 2017 breidt de toepassing van artikel 444 van WIB92 geenszins uit tot een misdrijf dat hierin niet zou worden vermeld, maar maakt voortaan in artikel 444, eerste lid, uitdrukkelijk melding, om elk misverstand te voorkomen, van het geval van een laattijdige overlegging van de aangifte en bevestigt aldus de uitlegging van het begrip niet-aangifte zoals het, volgens de toenmalige vaststaande rechtspraak van het Hof, van meet af aan uit het geheel van de artikelen 305, 307, § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid, 310, eerste lid, 346, 351, eerste lid, en 444, eerste lid, van dat wetboek voortvloeide (1). (1) Cass. 17 oktober 1977, AC 1978, 212; Cass. 5 september 1979, AC 1979-80, nr. 5; zie Cass. 15 maart 2018, AR F.17.0004.N, AC 2018, nr. 184, met andersluidende concl. van advocaat-generaal VAN DER FRAENEN.

- Art. 444, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

3 december 2021

F.21.0059.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.6](#)

AC nr. ...

INTERNATIONALE RECHTSHULP

- Strafzaken - Europese Unie - Europees onderzoeksbevel - Overdracht van het bewijsmateriaal - Rechtsmiddel aangewend overeenkomstig artikel 22 van de wet van 22 mei 2017 - Schorsende werking

Overeenkomstig artikel 21, § 2, van de wet van 22 mei 2017 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken kan de overdracht van het bewijsmateriaal door de Belgische uitvoerende autoriteit aan de uitvaardigende Staat worden opgeschort in afwachting van een beslissing over het rechtsmiddel dat overeenkomstig artikel 22 van die wet is aangewend, tenzij in het Europees onderzoeksbevel voldoende gemotiveerd is dat een onmiddellijke overdracht essentieel is voor het goede verloop van het onderzoek of voor de bescherming van de individuele rechten; in zoverre de wet geen onderscheid maakt, kan de opschorting worden bevolen ongeacht welk van de twee in voormeld artikel 22 bedoelde rechtsmiddelen nog aanhangig is, maar wanneer degene die de opheffing van de inbeslagname van voorwerpen hiervóór reeds een rechtsmiddel heeft aangewend om zich te verzetten tegen de overdracht van dezelfde voorwerpen naar de verzoeker en dit eerste rechtsmiddel definitief is verworpen, heeft die partij geen enkel belang meer bij het tweede rechtsmiddel (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 6.

- Artt. 21 en 22 Wet 22 mei 2017 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken

5 januari 2022

P.21.1329.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220105.2F.2](#)

AC nr. ...

INTERNATIONALE VERDRAGEN

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Arbitrale uitspraak - Bindend karakter - Beoordeling

Hoewel krachtens artikel 5.1, e), Verdrag van New York de vernietiging en de schorsing van de arbitrale uitspraak tot de bevoegdheid behoren van de bevoegde autoriteiten van het land waar of krachtens welk recht zij werd gewezen, volgt uit haar bewoordingen niet dat het bindend karakter van de uitspraak alleen volgens de wet van het land waar zij werd gewezen kan worden beoordeeld.

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Arbitrale uitspraak - Bindend voor partijen

Uit het opzet van artikel 5.1, e), Verdrag van New York volgt dat de arbitrale uitspraak bindend is voor de partijen, in de zin van die bepaling, zodra daartegen geen rechtsmiddel tot wijziging ervan kan worden ingesteld.

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Arbitrale uitspraak - Rechtsmiddel - Gevolgen - Taak van de executierechter

De vraag of tegen een arbitrale uitspraak een rechtsmiddel tot wijziging ervan kan worden aangewend en welke gevolgen een beslissing, gewezen in het kader van zulk rechtsmiddel voor het bindend karakter van de arbitrale uitspraak heeft, moet worden opgelost met inachtneming, achtereenvolgens en het ene bij ontstentenis van het andere, van de arbitrageovereenkomst, van de wet die zij daartoe aanwijst en, ten slotte, van de wet van het land waar de uitspraak is gedaan (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 5.1, e) Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gedaan te New York op 10 juni 1958

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

- Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Vordering tot tenuitvoerlegging van een finale arbitrale uitspraak - Taak van de executierechter

De executierechter moet de buitenlandse beslissing, gewezen in het kader van een rechtsmiddel, waaruit het al dan niet bindend karakter van de arbitrale uitspraak blijkt, als rechtsfeit in aanmerking nemen, zonder dat die beslissing voorafgaand erkend of ten uitvoer moet worden gelegd volgens de procedure van de artikelen 3 en 4 Verdrag van New York (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 5.1, e) Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gedaan te New York op 10 juni 1958

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

LASTER EN EERROOF

- Voor de rechtbank uitgesproken woorden of neergelegde geschriften - Artikel 452, Strafwetboek - Verband met het hangend geschil of de daarin betrokken partijen - Beoordeling door de rechter

De rechter oordeelt op onaantastbare wijze of de woorden uitgesproken en de geschriften neergelegd voor de rechtbank betrekking hebben op het hangend geschil of de daarin betrokken partijen maar het Hof gaat wel na of de rechter uit de door hem vastgestelde feiten geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord (1). (1) Cass. 18 oktober 1988, AR nr. 2371, AC 1988-89, nr. 97, RW 1988-89, 1029-1030 met noot A. VANDEPLAS, "Recht van verdediging en artikel 452 Strafwetboek". AW

- Art. 452 Strafwetboek

22 juni 2021

P.21.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.1](#)

AC nr. ...

LEVENSONDERHOUD

- Bruto- en nettokost van een kind - Bepaling - Kinderbijslag - Inaanmerkingneming - Berekening

Om de bruto- en nettokost van een kind te bepalen, neemt het arrest de kinderbijslag in aanmerking, enerzijds, als de middelen waarover de ouders beschikken en naar evenredigheid waarvan zij de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen voor hun rekening moeten nemen en, anderzijds, als de primaire bron van financiering van de kost van die kinderen en in zijn geheel, zodat het de bijdrage van de ouders in de financiering van het saldo van die kost in gelijke mate vermindert.

- Artt. 203 en 203bis Oud Burgerlijk Wetboek

18 maart 2022

C.20.0134.F

ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.5

AC nr. ...

MACHTEN

UITVOERENDE MACHT

Uitvoerende macht - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijs - Voorwaarde - Overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening - Aard van die voorwaarde

De reglementaire vereiste van overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening maakt deel uit van de vorm van de aantekening, zodat die voorwaarde de grenzen van de door artikel L1133-2, tweede lid, van het wetboek aan de uitvoerende macht gegeven machtiging niet te buiten gaat.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden
- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

MAKELAAR

- Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars - Uitvoerende kamers, kamers van beroep, verenigde kamers - Secretarissen van die kamers - Taak

Het koninklijk besluit van 20 juli 2012 tot bepaling van de regels inzake de organisatie en de werking van het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars vertrouwt, voor de procedures die gevolgd worden voor de uitvoerende kamers, de kamers van beroep en de verenigde kamers, aan de secretarissen taken toe die, in de procedures die gevolgd worden voor de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde, door de griffiers worden vervuld; bijgevolg komt het aan die secretarissen toe om, wanneer een lid van een uitvoerende kamer, van een kamer van beroep of van de verenigde kamers in de onmogelijkheid verkeert de uitspraak te ondertekenen, hiervan melding te maken onderaan de akte, overeenkomstig artikel 785 Gerechtelijk Wetboek.

- Art. 65 KB 20 juli 2012 tot bepaling van de regels inzake de organisatie en de werking van het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars

4 februari 2022

D.21.0023.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220204.1F.3](#)

AC nr. ...

MERKEN

BENELUX-MERK

Benelux-merk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouders toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegrunde redenen - Wettelijke bepaling die een loyauteitsplicht ten aanzien van de merkhouders oplegt

De schending van elke wettelijke bepaling die een loyauteitsplicht ten aanzien van de merkhouders oplegt, vormt geen gegronde reden.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, 7, § 1, en 8, § 2 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Benelux-merk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouders toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegrunde redenen - Doel

De gegronde redenen hebben tot doel het specifieke voorwerp van het merkrecht te beschermen en enkel een deloyale handelwijze die dat voorwerp aantast, kan de uitputting van het recht van de merkhouders belemmeren.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, en 7, § 1 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Benelux-merk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouders toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegrunde redenen - Derde-wederverkoper - Ten aanzien van de consumenten oneerlijk geachte handelspraktijk - Met de eerlijke marktpraktijken strijdig gedrag

Noch de omstandigheid dat een derde-wederverkoper zich ten aanzien van de consumenten aan oneerlijk geachte handelspraktijken schuldig maakt, noch het bestaan van een met de eerlijke marktpraktijken strijdig gedrag dat wel de beroepsbelangen van de merkhouders maar niet zijn merkrecht aantast, vormt een dergelijke gegronde reden.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, en 7, § 1 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Benelux-merk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouders toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegrunde redenen - Erkende verdeler - Verbod om aan een niet-erkende derde te verkopen - Derde-wederverkoper - Doelbewust deelneming aan de miskennis van dat verbod

De met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een derde-wederverkoper doelbewust deelneemt aan de miskennis, door de erkende verdeler, van het verbod om de waren aan een niet-erkende derde te verkopen, is in de regel geen gegronde reden die een uitzondering vormt op de uitputting van de rechten van de merkhouder.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, 7, § 1, en 8, § 2 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

GEMEENSCHAPSMERK

Gemeenschapsmerk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouder toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Erkende verdeler - Verbod om aan een niet-erkende derde te verkopen - Derde-wederverkoper - Doelbewust deelneming aan de miskennis van dat verbod

De met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een derde-wederverkoper doelbewust deelneemt aan de miskennis, door de erkende verdeler, van het verbod om de waren aan een niet-erkende derde te verkopen, is in de regel geen gegronde reden die een uitzondering vormt op de uitputting van de rechten van de merkhouder.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, 7, § 1, en 8, § 2 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Gemeenschapsmerk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouder toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Derde-wederverkoper - Ten aanzien van de consumenten oneerlijk geachte handelspraktijk - Met de eerlijke marktpraktijken strijdig gedrag

Noch de omstandigheid dat een derde-wederverkoper zich ten aanzien van de consumenten aan oneerlijk geachte handelspraktijken schuldig maakt, noch het bestaan van een met de eerlijke marktpraktijken strijdig gedrag dat wel de beroepsbelangen van de merkhouder maar niet zijn merkrecht aantast, vormt een dergelijke gegronde reden.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, en 7, § 1 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Gemeenschapsmerk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouder toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Doel

De gegronde redenen hebben tot doel het specifieke voorwerp van het merkrecht te beschermen en enkel een deloyale handelwijze die dat voorwerp aantast, kan de uitputting van het recht van de merkhouder belemmeren.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, en 7, § 1 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

Gemeenschapsmerk - Geregistreerd merk - Aan de merkhouders toegekend recht - Voorwaarde voor de uitoefening van dat recht - Gegronde redenen - Wettelijke bepaling die een loyauteitsplicht ten aanzien van de merkhouders oplegt

De schending van elke wettelijke bepaling die een loyauteitsplicht ten aanzien van de merkhouders oplegt, vormt geen gegronde reden.

- Artt. 2.20, § 1, a), en 2.23, § 3 Benelux-Verdrag inzake de intellectuele eigendom (merken en tekeningen of modellen), gedaan te Den Haag op 25 februari 2005

- Artt. 5, § 1, a, 7, § 1, en 8, § 2 Richtlijn 2008/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 oktober 2008 betreffende de aanpassing van het merkenrecht der lidstaten

3 december 2021

C.20.0433.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.1](#)

AC nr. ...

MISDRIJF

RECHTVAARDIGING EN VERSCHONING

Rechtvaardiging en verschoning - Rechtvaardiging - Huisvesting - Vlaamse Wooncode - Artikelen 5 en 20, § 1, eerste lid - Termijn voor het uitvoeren van werkzaamheden indien een woning ongeschikt of onbewoonbaar wordt verklaard - Draagwijdte

Artikel 70 Strafwetboek bepaalt dat er geen misdrijf is wanneer het feit door de wet voorgeschreven en door de overheid bevolen is; de termijn die een bestuurlijke overheid op basis van de regelgeving inzake de woonkwaliteit toekent voor de uitvoering van werkzaamheden indien een woning ongeschikt of onbewoonbaar wordt verklaard, doet geen afbreuk aan het strafbaar karakter van het verhuren of ter beschikking stellen van een ongeschikt of onbewoonbaar verklaarde woning in de zin van de artikelen 5 en 20, § 1, eerste lid, Vlaamse Wooncode, thans de artikelen 3.1, § 1, en 3.33 Vlaamse Codex Wonen van 2021 en het verlenen van een dergelijke termijn, die kadert in administratieve procedure, levert als dusdanig geen rechtvaardigingsgrond op in de zin van artikel 70 Strafwetboek.

- Art. 70 Strafwetboek
- Art. 3.33 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 3.1, § 1 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 20, § 1, eerste lid Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 5 Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 3.33 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 3.1, § 1 Decreten over het Vlaamse woonbeleid, gecodificeerd op 17 juli 2020
- Art. 20, § 1, eerste lid Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 5 Decreet Vlaams Gemeenschap 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- Art. 70 Strafwetboek

22 juni 2021

P.20.1345.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.24](#)

AC nr. ...

SOORTEN

Soorten - Aflopend, voortgezet, voortdurend misdrijf - Voortdurend misdrijf - Instandhouding van de feitelijke toestand - Nieuwe vervolgingen - Wettelijke herhaling

Een veroordeling in staat van wettelijke herhaling wegens een voortdurend misdrijf dat door de instandhouding van een feitelijke toestand wordt voortgezet, is wettig wanneer de eerste beslissing die de grondslag vormt van de herhaling in kracht van gewijsde is getreden voor het einde van de strafbare periode die in het kader van de tweede vervolging in aanmerking wordt genomen (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 683.

- Artt. 56 en 432 Strafwetboek

27 oktober 2021

P.21.0283.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.3](#)

AC nr. ...

ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER

- Strafzaken - Bepaling van de sanctie - Verplichte verbeurdverklaring van zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Onredelijk zware straf - Matigingsbevoegdheid - Criteria

De rechter oordeelt onaantastbaar of het bevelen van de bijzondere verbeurdverklaring van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen tot gevolg heeft dat hij daardoor aan de veroordeelde een onredelijk zware straf oplegt; bij die beoordeling kan de rechter onder meer rekening houden met de aard en de zwaarwichtigheid van het bewezen verklaarde misdrijf, de nagestreefde verrijking, de rol van de veroordeelde bij de feiten, zijn persoonlijkheid en zijn vermogenstoestand, zonder dat het noodzakelijk is dat hij al die toetsingscriteria in zijn beoordeling betreft (1). (1) Zie concl. OM.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

- Onderzoeksgerechten - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Onderzoeksgerechten - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - Artikel 452, Strafwetboek - Voor de rechtbank uitgesproken woorden of neergelegde geschriften - Verband met het hangend geschil of de daarin

betrokken partijen - Beoordeling door de rechter

De rechter oordeelt op onaantastbare wijze of de woorden uitgesproken en de geschriften neergelegd voor de rechtbank betrekking hebben op het hangend geschil of de daarin betrokken partijen maar het Hof gaat wel na of de rechter uit de door hem vastgestelde feiten geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord (1). (1) Cass. 18 oktober 1988, AR nr. 2371, AC 1988-89, nr. 97, RW 1988-89, 1029-1030 met noot A. VANDEPLAS, "Recht van verdediging en artikel 452 Strafwetboek". AW

- Art. 452 Strafwetboek

22 juni 2021

P.21.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.1](#)

AC nr. ...

- Verstekbeslissing - Betekening van de verstekbeslissing - Buitengewone termijn van verzet - Aanvangs-datum - Kennisgeving door het openbaar ministerie aan de veroordeelde van een verval uitgesproken als straf - Invloed op de aanvangsdatum van de buitengewone verzetstermijn

Artikel 6.1 EVRM vereist dat een bij verstek veroordeelde wordt geïnformeerd over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en over de termijn om dat te doen en die kennisgeving kan gebeuren op het ogenblik van de betekening van de verstekbeslissing of op elk ander tijdstip dat de veroordeelde toelaat het rechtsmiddel aan te wenden; de rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing en die kennisneming hangt niet af van enig vormvereiste en kan zodoende voortvloeien uit de kennisgeving bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet, zodat de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking kan nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, waarbij evenwel vereist is dat die kennisgeving de betrokkene informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn en de vorm om dat te doen (1). (1) Artikel 40, vierde lid, Wegverkeerswet, dat de verplichting bevat de rechtsmiddelen, de aanwending daarvan en de na te leven voorwaarden te vermelden bij een veroordeling bij verstek, werd naar aanleiding van het arrest van het GwH 134/2018 ingevoerd ingevolge artikel 3 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de op 16 maart 1968 gecoördineerde wet betreffende de politie over het wegverkeer en tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, BS 22 augustus 2019.

- Art. 40, eerste lid Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.20](#)

AC nr. ...

- Wegverkeerswet - Artikel 67bis - Weerlegbaar vermoeden van schuld - Beoordeling door de rechter - Draagwijdte

Uit de enkele omstandigheid dat de rechter oordeelt dat een beklaagde niet slaagt in de weerlegging van het op hem bij toepassing van artikel 67bis Wegverkeerswet rustende vermoeden dat hij als titularis van de kentekenplaat van een motorvoertuig dader is van een overtreding op de Wegverkeerswet of de uitvoeringsbesluiten ervan die met het motorvoertuig werd begaan, volgt niet dat de beklaagde niet beschikt over een effectief rechtsmiddel om op te komen tegen een aangevoerde miskenning van artikel 6.2 EVRM; de rechter oordeelt onaantastbaar of de titularis van de kentekenplaat van het motorvoertuig waarmee de overtreding werd begaan, erin slaagt het op hem op grond van artikel 67bis Wegverkeerswet rustende vermoeden te weerleggen en hij kan daartoe alle feitelijke gegevens in aanmerking nemen waarvan hij de bewijswaarde onaantastbaar beoordeelt (1). (1) Cass. 22 oktober 2013, AR P.13.0040.N, AC 2013, nr. 539; zie ook Arbitragehof nr. 27/2000, 21 maart 2000, BS 26 mei 2000.

- Art. 67bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

GERECHTELIJK ONDERZOEK

Gerechtelijk onderzoek - Algemeen - Niet nader geïdentificeerde politionele informatie - Gebruik als inlichting bij het opstarten van een gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat niet nader geïdentificeerde politionele informatie waarvan niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij op onregelmatige wijze is verkregen, wordt gebruikt als inlichting op basis waarvan een gerechtelijk onderzoek wordt opgestart en autonoom bewijs wordt verzameld en het louter in vraag stellen van de regelmatigheid van die informatie door de beklaagde volstaat niet om de onregelmatigheid ervan aannemelijk te maken.

22 juni 2021

P.21.0362.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.6](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Onderzoeksverrichtingen - Afluistermaatregel - Motivering van de afluistermaatregel - Artikelen 90ter, § 1, vierde lid, en 90quater, § 1, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering - Precieze aanwijzingen en concrete feiten - Inlichtingen gesteund op politionele informatie en het openbaar gerucht

Inlichtingen gesteund op politionele informatie en het openbaar gerucht kunnen voldoende precieze aanwijzingen en concrete feiten, eigen aan de zaak, opleveren om op basis daarvan een afluistermaatregel te motiveren (1). (1) Cass. 17 december 2013, AR P.13.1438.N, AC 2013, nr. 691.

- Art. 90quater, § 1, tweede lid, 1° Wetboek van Strafvordering

- Art. 90ter, § 1 Wetboek van Strafvordering

22 juni 2021

P.21.0362.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.6](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerdde schade - Loutere bewering van benadeling door een misdaad of wanbedrijf - Toezicht van het onderzoeksgerecht op de ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling

Weliswaar moet de beweerdde benadeelde op het moment van zijn klacht met burgerlijke-partijstelling nog niet het bewijs leveren van het oorzakelijk verband tussen zijn schade en de aangeklaagde feiten, maar moet hij dat verband slechts aannemelijk maken; daartoe volstaat evenwel niet zijn loutere bewering dat hij is benadeeld door feiten die beantwoorden aan een misdaad of een wanbedrijf en die hij aan een derde verwijt, dergelijke bewering bindt het onderzoeksgerecht niet en ontslaat het niet van de plicht om, zelfs ambtshalve, na te gaan of er tussen de aangeklaagde feiten en de beweerdde schade een voldoende aannemelijk oorzakelijk verband bestaat om op grond daarvan een gerechtelijk onderzoek naar die feiten te verantwoorden.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid

Hij die beweert te zijn benadeeld door een misdaad of een wanbedrijf, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, de omvang ervan en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf; wel moet de beweerde benadeelde, wil zijn burgerlijke-partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239, NC 2020, 476; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895.N, AC 2018, nr. 128; Cass. 26 mei 2015, AR P.15.0089.N, AC 2015, nr. 344; Cass. 8 mei 2012, AR P.11.1814.N, AC 2012, nr. 285; Cass. 26 oktober 2011, AR P.11.1191.F, AC 2011, nr. 576, JLMB 2012, 449 noot N. COLETTE-BASECQZ; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252.N, AC 2011, nr. 50; Cass. 26 oktober 2010, AR P.09.1662.N, AC 2010, nr. 632; Cass. 3 april 2007, AR P.07.0041.N, AC 2007, nr. 168; Cass. 11 februari 2003, AR P.02.0394.N, AC 2003, nr. 94; Cass. 8 oktober 2002, AR P.02.0419.F, AC 2002, nr. 516, NJW 2002, 499 noot M. DE SWAEF, RW 2003-04, 297 noot A. VANDEPLAS, T. Strafr. 2003, 294 noot R. VERSTRINGHE; Cass. 21 september 1999, AR P.99.0743.N, AC 1999, nr. 475; Cass. 21 december 1993, AR P.93.1353.N, AC 1993, nr. 539, RW 1993-94, 777. Zie S. VAN OVERBEKE, "Strafrechtelijke gevolgen van een onontvankelijke burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter", RW 2008-09, 1458-1465; F. DERUYCK, "De burgerlijke vordering voor de strafrechter: een status quaestionis aan de hand van de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie", in CBR Jaarboek 2010-11, Intersentia, 2011, 385-387; M. FRANCHIMONT, A. JACOBS en A. MASSET, Manuel de procédure pénale, Larcier, 2012, 220-222; R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, Maklu, 2012, 200; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 1240-1241; S. VERHELST, De rol van het slachtoffer in het straf(proces)recht, Intersentia, 2014, 195-229; C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 914; M.A. BEERNAERT, H.D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 2021, 722-729.

- Art. 63 Wetboek van Strafvordering

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Loutere bewering van benadeling door een misdaad of wanbedrijf - Toezicht van het onderzoeksgerecht op de

ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling

Weliswaar moet de beweerdde benadeelde op het moment van zijn klacht met burgerlijke-partijstelling nog niet het bewijs leveren van het oorzakelijk verband tussen zijn schade en de aangeklaagde feiten, maar moet hij dat verband slechts aannemelijk maken; daartoe volstaat evenwel niet zijn loutere bewering dat hij is benadeeld door feiten die beantwoorden aan een misdaad of een wanbedrijf en die hij aan een derde verwijt, dergelijke bewering bindt het onderzoeksgerecht niet en ontslaat het niet van de plicht om, zelfs ambtshalve, na te gaan of er tussen de aangeklaagde feiten en de beweerdde schade een voldoende aannemelijk oorzakelijk verband bestaat om op grond daarvan een gerechtelijk onderzoek naar die feiten te verantwoorden.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid

Hij die beweert te zijn benadeeld door een misdaad of een wanbedrijf, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, de omvang ervan en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf; wel moet de beweerdde benadeelde, wil zijn burgerlijke-partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239, NC 2020, 476; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895.N, AC 2018, nr. 128; Cass. 26 mei 2015, AR P.15.0089.N, AC 2015, nr. 344; Cass. 8 mei 2012, AR P.11.1814.N, AC 2012, nr. 285; Cass. 26 oktober 2011, AR P.11.1191.F, AC 2011, nr. 576, JLMB 2012, 449 noot N. COLETTE-BASECQZ; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252.N, AC 2011, nr. 50; Cass. 26 oktober 2010, AR P.09.1662.N, AC 2010, nr. 632; Cass. 3 april 2007, AR P.07.0041.N, AC 2007, nr. 168; Cass. 11 februari 2003, AR P.02.0394.N, AC 2003, nr. 94; Cass. 8 oktober 2002, AR P.02.0419.F, AC 2002, nr. 516, NJW 2002, 499 noot M. DE SWAEF, RW 2003-04, 297 noot A. VANDEPLAS, T. Strafr. 2003, 294 noot R. VERSTRINGHE; Cass. 21 september 1999, AR P.99.0743.N, AC 1999, nr. 475; Cass. 21 december 1993, AR P.93.1353.N, AC 1993, nr. 539, RW 1993-94, 777. Zie S. VAN OVERBEKE, "Strafrechtelijke gevolgen van een onontvankelijke burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter", RW 2008-09, 1458-1465; F. DERUYCK, "De burgerlijke vordering voor de strafrechter: een status quaestionis aan de hand van de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie", in CBR Jaarboek 2010-11, Intersentia, 2011, 385-387; M. FRANCHIMONT, A. JACOBS en A. MASSET, Manuel de procédure pénale, Larcier, 2012, 220-222; R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, Maklu, 2012, 200; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 1240-1241; S. VERHELST, De rol van het slachtoffer in het straf(proces)recht, Intersentia, 2014, 195-229; C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 914; M.A. BEERNAERT, H.D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 2021, 722-729.

- Art. 63 Wetboek van Strafvordering

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerdde schade - Beoordeling door het

onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

Gerechtigd onderzoek - Regeling van de rechtspleging - Gedeeltelijke buitenvervolginstelling en verwijzing van de inverdenkinggestelde - Rechtsplegingsvergoeding lastens de burgerlijke partij

De inverdenkinggestelde die bij dezelfde beslissing van het onderzoeksgerecht voor bepaalde feiten naar het vonnisgerecht wordt verwezen en voor andere feiten buiten vervolging wordt gesteld, is ingevolge zijn buitenvervolginstelling gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding lastens de burgerlijke partij door wiens klacht bij de onderzoeksrechter de strafvordering aanhangig is gemaakt (1). (1) Zie Cass. 17 maart 2020, AR P.19.1161.N, T. Strafr. 2020/6, 422 en noot J. LAMBRECHTS, "De rechtsplegingsvergoeding in strafzaken: ambtshalve veroordeling in de onderzoeksfase mogelijk en zelfs verplicht, of toch niet?"; D. DILLENBOURG, "Répétibilité des frais de défense en matière pénale ou l'avènement de l'indemnité de procédure nouvelle", RDP 2008, p. 122; F. VAN VOLSEM, "De rechtsplegingsvergoeding en de strafrechter: een ietwat moeilijk huwelijk", NC 2008, 379-425, nr. 189; R. VERSTRAETEN, Handboek Strafvordering 2012, nr. 1394; J. LAMBRECHTS, "De rechtsplegingsvergoeding in strafzaken", in Comm. Straf., 2019, nr. 28; J. MEESE en P. TERSAGO, "De rechtstplegingsvergoeding in strafzaken" in B. VAN DEN BERGH en S. SOBRIE, "Wie zal dat betalen...? De rechtsplegingsvergoeding ont(k)leed", p. 357, nr. 423.

- Art. 128 Wetboek van Strafvordering

22 juni 2021

P.21.0414.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.18](#)

AC nr. ...

OPSPORINGSONDERZOEK**Opsporingsonderzoek - Opsporingshandelingen - Procedure tot opheffing van een opsporingshandeling - Aard van de rechtspleging**

De procedure strekkende tot de opheffing van de immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel bij toepassing van artikel 58bis, § 1 of § 3, Wegverkeerswet is een specifieke rechtspleging die afwijkt van en niet verenigbaar is met de rechtspleging op verzoekschrift tot de opheffing van een opsporingshandeling met betrekking tot zijn goederen zoals geregeld door artikel 28sexies Wetboek van Strafvordering (1). (1) Cass. 20 januari 2009, AR P.08.1434.N, AC 2009, nr. 49.

- Art. 58bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

16 december 2021

P.21.1314.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ORD.20211216.BSAV.5](#)

AC nr. ...

ONDERZOEKSGERECHTEN

- Regelmaticheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Loutere bewering van benadeling door een misdaad of wanbedrijf - Toezicht van het onderzoeksgerecht op de ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling

Weliswaar moet de beweerde benadeelde op het moment van zijn klacht met burgerlijke-partijstelling nog niet het bewijs leveren van het oorzakelijk verband tussen zijn schade en de aangeklaagde feiten, maar moet hij dat verband slechts aannemelijk maken; daartoe volstaat evenwel niet zijn loutere bewering dat hij is benadeeld door feiten die beantwoorden aan een misdaad of een wanbedrijf en die hij aan een derde verwijt, dergelijke bewering bindt het onderzoeksgerecht niet en ontslaat het niet van de plicht om, zelfs ambtshalve, na te gaan of er tussen de aangeklaagde feiten en de beweerde schade een voldoende aannemelijk oorzakelijk verband bestaat om op grond daarvan een gerechtelijk onderzoek naar die feiten te verantwoorden.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Regelmaticheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Regeling der rechtspleging - Regelmaticheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid

Hij die beweert te zijn benadeeld door een misdaad of een wanbedrijf, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, de omvang ervan en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf; wel moet de beweerde benadeelde, wil zijn burgerlijke-partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239, NC 2020, 476; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895.N, AC 2018, nr. 128; Cass. 26 mei 2015, AR P.15.0089.N, AC 2015, nr. 344; Cass. 8 mei 2012, AR P.11.1814.N, AC 2012, nr. 285; Cass. 26 oktober 2011, AR P.11.1191.F, AC 2011, nr. 576, JLMB 2012, 449 noot N. COLETTE-BASECQZ; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252.N, AC 2011, nr. 50; Cass. 26 oktober 2010, AR P.09.1662.N, AC 2010, nr. 632; Cass. 3 april 2007, AR P.07.0041.N, AC 2007, nr. 168; Cass. 11 februari 2003, AR P.02.0394.N, AC 2003, nr. 94; Cass. 8 oktober 2002, AR P.02.0419.F, AC 2002, nr. 516, NJW 2002, 499 noot M. DE SWAEF, RW 2003-04, 297 noot A. VANDEPLAS, T. Strafr. 2003, 294 noot R. VERSTRINGHE; Cass. 21 september 1999, AR P.99.0743.N, AC 1999, nr. 475; Cass. 21 december 1993, AR P.93.1353.N, AC 1993, nr. 539, RW 1993-94, 777. Zie S. VAN OVERBEKE, "Strafrechtelijke gevolgen van een onontvankelijke burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter", RW 2008-09, 1458-1465; F. DERUYCK, "De burgerlijke vordering voor de strafrechter: een status quaestionis aan de hand van de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie", in CBR Jaarboek 2010-11, Intersentia, 2011, 385-387; M. FRANCHIMONT, A. JACOBS en A. MASSET, Manuel de procédure pénale, Larcier, 2012, 220-222; R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, Maklu, 2012, 200; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 1240-1241; S. VERHELST, De rol van het slachtoffer in het straf(proces)recht, Intersentia, 2014, 195-229; C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 914; M.A. BEERNAERT, H.D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 2021, 722-729.

- Art. 63 Wetboek van Strafvordering

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210302.2N.6](#)

AC nr. ...

- Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Loutere bewering van benadeling door een misdaad of wanbedrijf - Toezicht van het onderzoeksgerecht op de ontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling

Weliswaar moet de beweerde benadeelde op het moment van zijn klacht met burgerlijke-partijstelling nog niet het bewijs leveren van het oorzakelijk verband tussen zijn schade en de aangeklaagde feiten, maar moet hij dat verband slechts aannemelijk maken; daartoe volstaat evenwel niet zijn loutere bewering dat hij is benadeeld door feiten die beantwoorden aan een misdaad of een wanbedrijf en die hij aan een derde verwijt, dergelijke bewering bindt het onderzoeksgerecht niet en ontslaat het niet van de plicht om, zelfs ambtshalve, na te gaan of er tussen de aangeklaagde feiten en de beweerde schade een voldoende aannemelijk oorzakelijk verband bestaat om op grond daarvan een gerechtelijk onderzoek naar die feiten te verantwoorden.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Regeling der rechtspleging - Regelmatigheid van de procedure - Klacht met

burgerlijke partijstelling - Ontvankelijkheid

Hij die beweert te zijn benadeeld door een misdaad of een wanbedrijf, kan zich op grond van artikel 63 Wetboek van Strafvordering voor de bevoegde onderzoeksrechter burgerlijke partij stellen, zonder dat hij in die stand van de rechtspleging het bewijs hoeft te leveren van de schade, de omvang ervan en het oorzakelijk verband ervan met het desbetreffende misdrijf; wel moet de beweerde benadeelde, wil zijn burgerlijke-partijstelling ontvankelijk zijn, zijn bewering over de schade die hij door het misdrijf zou hebben geleden, aannemelijk maken (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239, NC 2020, 476; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895.N, AC 2018, nr. 128; Cass. 26 mei 2015, AR P.15.0089.N, AC 2015, nr. 344; Cass. 8 mei 2012, AR P.11.1814.N, AC 2012, nr. 285; Cass. 26 oktober 2011, AR P.11.1191.F, AC 2011, nr. 576, JLMB 2012, 449 noot N. COLETTE-BASECQZ; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252.N, AC 2011, nr. 50; Cass. 26 oktober 2010, AR P.09.1662.N, AC 2010, nr. 632; Cass. 3 april 2007, AR P.07.0041.N, AC 2007, nr. 168; Cass. 11 februari 2003, AR P.02.0394.N, AC 2003, nr. 94; Cass. 8 oktober 2002, AR P.02.0419.F, AC 2002, nr. 516, NJW 2002, 499 noot M. DE SWAEF, RW 2003-04, 297 noot A. VANDEPLAS, T. Strafr. 2003, 294 noot R. VERSTRINGHE; Cass. 21 september 1999, AR P.99.0743.N, AC 1999, nr. 475; Cass. 21 december 1993, AR P.93.1353.N, AC 1993, nr. 539, RW 1993-94, 777. Zie S. VAN OVERBEKE, "Strafrechtelijke gevolgen van een onontvankelijke burgerlijke partijstelling bij de onderzoeksrechter", RW 2008-09, 1458-1465; F. DERUYCK, "De burgerlijke vordering voor de strafrechter: een status quaestionis aan de hand van de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie", in CBR Jaarboek 2010-11, Intersentia, 2011, 385-387; M. FRANCHIMONT, A. JACOBS en A. MASSET, Manuel de procédure pénale, Larcier, 2012, 220-222; R. VERSTRAETEN, Handboek strafvordering, Maklu, 2012, 200; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, 1240-1241; S. VERHELST, De rol van het slachtoffer in het straf(proces)recht, Intersentia, 2014, 195-229; C. VAN DEN WYNGAERT, S. VANDROMME en Ph. TRAEST, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, Gompel&Svacina, 2019, 914; M.A. BEERNAERT, H.D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, Die Keure, 2021, 722-729.

- Art. 63 Wetboek van Strafvordering

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Regelmatigheid van de procedure - Klacht met burgerlijke partijstelling - Aannemelijk maken van het oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade - Beoordeling door het onderzoeksgerecht - Controle op de wettigheid van motieven door het Hof.

Het onderzoeksgerecht oordeelt onaantastbaar of een oorzakelijk verband tussen het aangeklaagde feit en de beweerde schade aannemelijk is, met andere woorden of het aannemelijk is dat die schade zich ook zonder dat feit zou hebben voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan; het Hof gaat wel na of het onderzoeksgerecht uit zijn vaststellingen geen gevolgen afleidt die geen verband ermee houden of met het begrip oorzakelijk verband onverenigbaar zijn (1). (1) Cass. 21 april 2020, AR P.19.1274.N, AC 2020, nr. 239.

16 maart 2021

P.20.1120.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210316.2N.14](#)

AC nr. ...

- Kamer van inbeschuldigingstelling - Europees aanhoudingsbevel - Buitenlands Europees aanhoudingsbevel - Tenuitvoerlegging in België - Hoger beroep tegen de beslissing tot uitvoerbaarverklaring - Artikelen 16, § 1, en 17, § 4 Wet Europees

Aanhoudingsbevel

Ingeval van hoger beroep tegen een beslissing van de raadkamer die een Europees aanhoudingsbevel uitvoerbaar verklaart moet de kamer van inbeschuldigingstelling overeenkomstig artikel 17, § 4, Wet Europees Aanhoudingsbevel uitspraak doen binnen de vijftien dagen bij wege van een met redenen omklede beslissing, na het horen van de procureur-generaal en de betrokkene bijgestaan of vertegenwoordigd door zijn advocaat en dient zij daarbij de verificaties te verrichten omschreven in artikel 16, § 1, Wet Europees Aanhoudingsbevel (1). (1) M.-A. BEERNAERT, H. D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, 9e éd., 2021, la Charte, t.II, pp. 2117-2120.

- Art. 17, § 4 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

- Art. 16, § 1 Wet 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel

22 juni 2021

P.21.0808.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.27](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingen - Vasthoudingsmaatregel - Beroep bij de rechterlijke macht - Wettigheidscontrole - Nieuwe titel van hechtenis - Verweer dat een onwettigheid aanvoert die voor de twee beslissingen tot vrijheidsberoving geldt - Verplichting om te antwoorden

Wanneer de vreemdeling aanvoert dat, ondanks het afleveren van een nieuwe titel, het beroep zijn voorwerp behoudt omdat de onwettigheid van de eerste opsluiting zich op identieke wijze aan de basis van de tweede opsluiting bevindt, is het onderzoeksgerecht verplicht om op dit verweer te antwoorden (1). (1) Zie Cass. 23 januari 2018, AR P.17.1318.N, AC 2018, nr. 50; Cass. 10 mei 2017, AR P.17.0447.F, AC 2017, nr. 324.

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

1 september 2021

P.21.1124.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.4](#)

AC nr. ...

ONDERZOEKSRECHTER

- Voorlopige hechtenis - Bevel tot aanhouding - Voorafgaand verhoor door de onderzoeksrechter - Recht op bijstand van een advocaat - Verwittiging van de advocaat - Onaangekondigde afwezigheid van de advocaat

Artikel 16, § 2, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet verplicht de onderzoeksrechter, die wordt geconfronteerd met de onaangekondigde afwezigheid van de correct verwittigde advocaat van de inverdenkinggestelde, niet om ambtshalve maatregelen te nemen opdat de inverdenkinggestelde tijdens de ondervraging alvorens een bevel tot aanhouding te verlenen, alsnog zou worden bijgestaan door een andere advocaat; de fundamentele aard van het bijstandsrecht doet daaraan geen afbreuk (1). (1) Zie Cass. 5 juli 2017, AR P.17.0738.N, AC 2017, nr. 433.

26 januari 2021

P.21.0076.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.12](#)

AC nr. ...

ONTEIGENING TEN ALGEMENE NUTTE

- Herzieningsprocedure - Geen rechtsmiddel - Berusting

De vordering tot herziening kan niet worden beschouwd als een rechtsmiddel tegen de beslissingen van de vrederechter in verband met de regelmatigheid van de onteigening of over de provisionele of voorlopige vergoeding; de onteigende kan niet berusten in de beslissing van de vrederechter aangezien tegen deze beslissing geen enkel rechtsmiddel kan worden ingesteld (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1044, eerste lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 16 Wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemene nutte

9 juni 2022

C.21.0142.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220609.1N.1](#)

AC nr. ...

- Herzieningsprocedure - Termijn artikel 16, tweede lid Onteigeningswet 1962 - Wijziging of uitbreiding vordering

De onteigende die tijdig een vordering tot herziening heeft ingesteld, kan in de loop van de procedure met toepassing van artikel 807 Gerechtelijk Wetboek zijn vordering wijzigen en alsnog de nietigverklaring van het onteigeningsbesluit vorderen, ook al is inmiddels de termijn van twee maanden bedoeld in artikel 16 Onteigeningswet 1962 verstreken (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 16 Wet van 26 juli 1962 betreffende de rechtspleging bij hoogdringende omstandigheden inzake de onteigeningen ten algemene nutte
- Art. 807 Gerechtelijk Wetboek

9 juni 2022

C.21.0142.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220609.1N.1](#)

AC nr. ...

ONTVOERING VAN EEN KIND

- Niet-afgifte van een kind - Voortdurend misdrijf - Veroordeling - Instandhouding van de feitelijke toestand - Nieuwe vervolgingen - Wettelijke herhaling

Een veroordeling in staat van wettelijke herhaling wegens een voortdurend misdrijf dat door de instandhouding van een feitelijke toestand wordt voortgezet, is wettig wanneer de eerste beslissing die de grondslag vormt van de herhaling in kracht van gewijsde is getreden voor het einde van de strafbare periode die in het kader van de tweede vervolging in aanmerking wordt genomen (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 683.

- Artt. 56 en 432 Strafwetboek

27 oktober 2021

P.21.0283.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.3](#)

AC nr. ...

OVEREENKOMST

BESTANDDELEN

Bestanddelen - Voorwerp - Ongeoorloofd voorwerp

Het voorwerp van een verbintenis is niet geoorloofd wanneer die verbintenis strekt tot het behoud van een toestand die in strijd is met de openbare orde of tot het verkrijgen van een onrechtmatig voordeel.

- Art. 91 Wet 4 april 2014 betreffende de verzekeringen, inwerkingtreding 1 november 2014
- Art. 2 en 1128 Oud Burgerlijk Wetboek

18 maart 2022

C.20.0291.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.8](#)AC nr. ...

RECHT VAN VERDEDIGING

STRAFZAKEN

Strafzaken - Voorlopige hechtenis - Voorafgaand verhoor door de onderzoeksrechter - Recht op bijstand van een advocaat - Onaangekondigde afwezigheid van de advocaat

Artikel 16, § 2, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet verplicht de onderzoeksrechter, die wordt geconfronteerd met de onaangekondigde afwezigheid van de correct verwittigde advocaat van de in verdenkinggestelde, niet om ambtshalve maatregelen te nemen opdat de in verdenkinggestelde tijdens de ondervraging alvorens een bevel tot aanhouding te verlenen, alsnog zou worden bijgestaan door een andere advocaat; de fundamentele aard van het bijstandsrecht doet daaraan geen afbreuk (1). (1) Zie Cass. 5 juli 2017, AR P.17.0738.N, AC 2017, nr. 433.

26 januari 2021

P.21.0076.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Wegverkeer - Ademanalyse - Recht op een tweede ademanalyse - Verwittiging - Verband met het recht op bijstand van een advocaat

Artikel 59, § 3, eerste lid, Wegverkeerswet en artikel 26 van het koninklijk besluit betreffende de ademtesttoestellen en de ademanalysetoestellen, op grond waarvan onder meer moet worden uitgelegd dat de betrokkene een tweede ademanalyse mag vragen, houden geen verband met het recht op bijstand van een raadsman maar hebben enkel tot doel de betrokkene te wijzen op de mogelijkheid om een tweede analyse te vragen.

26 januari 2021

P.20.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.7](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Gerechtig onderzoek - Niet nader geïdentificeerde politionele informatie - Gebruik als inlichting bij het opstarten van een gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat niet nader geïdentificeerde politionele informatie waarvan niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij op onregelmatige wijze is verkregen, wordt gebruikt als inlichting op basis waarvan een gerechtelijk onderzoek wordt opgestart en autonoom bewijs wordt verzameld en het louter in vraag stellen van de regelmatigheid van die informatie door de beklagde volstaat niet om de onregelmatigheid ervan aannemelijk te maken.

22 juni 2021

P.21.0362.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Voorwaardelijke invrijheidstelling - Zwijgrecht - Strafvuitvoering - Begeleiding door een justitieassistent - Loyauteitsverplichting

Aangezien de justitieassistent geen vervolgende of rechtsprekende autoriteit is, beschikt de onder zijn begeleiding geplaatste veroordeelde niet over een zwijgrecht waardoor de laatstgenoemde zich aan de onder de voorwaarden voor zijn vrijlating vermelde loyauteitsverplichting kan onttrekken.

- Art. 14.3, g) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Zwijgrecht

Het zwijgrecht, namelijk het recht om niet aan zijn eigen beschuldiging mee te werken, betekent dat de vervolgende partij haar bewijsvoering niet mag baseren op bewijselementen die onder dwang of onder druk, in weerwil van de betrokken persoon, zijn verkregen.

- Art. 14.3, g) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Laattijdige neerlegging van stukken - Wering

De rechter kan laattijdige stukken die een goede rechtsbedeling verhinderen, de rechten van de tegenpartij op onrechtmatige wijze benadelen en het recht op een eerlijke behandeling van de zaak in het gedrang brengen, uit het debat weren omdat hij oordeelt dat ze een misbruik van rechtspleging inhouden (1). (1) Zie Cass. 6 oktober 2021, AR P.21.0382.F, AC 2021, nr. 617, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, AC 2019, nr. 156 (stukken neergelegd buiten de overeenkomstig artikel 152, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen voor de neerlegging en mededeling van conclusies); Cass. 29 april 2015, AR P.15.0002.F, AC 2015, nr. 282 (laattijdige conclusie); Cass. 30 april 2014, AR P.13.1869.F, AC 2014, nr. 307; Cass. 8 juni 2011, AR P.11.0181.F, AC 2011, nr. 388; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 9de uitg., 2021, II, 1508.

27 oktober 2021

P.21.0220.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.4](#)

AC nr. ...

RECHTBANKEN

STRAFZAKEN

Strafzaken - Algemeen - Samenstelling van de zetel - Vaststelling dat een geschrift werd neergelegd en bepaling van de termijn voor de neerlegging van de conclusies van de partijen - Verwijzing van de zaak naar een latere datum, zonder ze te behandelen - Latere beslissing over de zaak zelf

Uit artikel 779 Gerechtelijk Wetboek volgt niet dat de rechters die zich beperken tot de vaststelling dat het openbaar ministerie een geschrift heeft neergelegd, tot de bepaling van de termijn voor de neerlegging van de conclusies van de partijen, en, nadat aan de partijen werd gevraagd de pleittijd die ze voor ogen hadden te verduidelijken, tot de verwijzing van de zaak naar een latere datum, zonder ze te behandelen, dezelfde moeten zijn als de rechters die vervolgens over de zaak zelf uitspraak doen (1). (1) Zie Cass. 3 mei 2017, AR P.16.0532.F, AC 2017, nr. 304, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.: "Krachtens artikel 779 Gerechtelijk Wetboek moeten de rechters die de beslissing wijzen alle zittingen over de zaak hebben bijgewoond; dat vereiste geldt niet voor de rechtszitting waarop het hof van beroep enkel het onderzoek van de zaak heeft uitgesteld zonder ze te behandelen"; Cass. 18 september 2001, AR P.99.1878.N, AC 2001, nr. 469; Cass. 7 februari 2001, AR P.00.1030.F, AC 2001, nr. 72: "Geen enkele wetsbepaling vereist dat, na wijziging van de samenstelling van het rechtscollege, uitdrukkelijk wordt vermeld dat de zaak ab initio is hervat; zulks kan blijken uit de stukken van de rechtspleging".

- Art. 779 Gerechtelijk Wetboek

27 oktober 2021

P.21.0220.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.4](#)

AC nr. ...

RECHTEN VAN DE MENS

INTERNATIONAAL VERDRAG BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN

International verdrag burgerrechten en politieke recht - Artikel 14 - Artikel 14.5 - Recht op beoordeling door een hoger rechtscollege - Verzet - Strafzaken - Ongedaan verzet - Dagvaarding persoonlijk betekend aan de beklaagde - Geen aanvoering van overmacht of wettige reden van verschoning

Geen schending van artikel 6.1 en 6.3 EVRM, artikel 2 Zevende Protocol EVRM en artikel 14.5 IVBPR kan worden afgeleid uit het gegeven dat de rechter die vaststelt dat een beklaagde aan wie de dagvaarding persoonlijk werd betekend en die bij zijn verzet tegen het verstekvonnis geen gewag heeft gemaakt van overmacht of een wettige reden van verschoning, dit verzet ongedaan verklaart waardoor het verweer ten gronde van de beklaagde niet wordt behandeld aangezien dit louter een gevolg is van de beslissing van de beklaagde om, hoewel hij kennis had van de datum van behandeling en geen aanvaardbare reden voor zijn afwezigheid kan aanvoeren, afwezig te blijven bij de behandeling voor de eerste rechter.

- Art. 14.5 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten
- Art. 2 Protocol nr. 7 bij het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
- Art. 6.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8

AC nr. ...

International verdrag burgerrechten en politieke recht - Artikel 14.1 - Strafvueroeringsrechtbank - Vonnis - Uitspraak - Openbare rechtszitting - Begrip - Vaststelling

De vermeldingen "tijdens de openbare rechtszitting (...) gehouden op de zetel van de strafuitvoeringsrechtbank", opgenomen in het proces-verbaal van de rechtszitting waarop de strafuitvoeringsrechtbank zijn vonnis heeft gewezen en in dat vonnis, betekenen dat de strafuitvoeringsrechtbank het vonnis heeft uitgesproken tijdens een openbare rechtszitting, dit wil zeggen een zitting die de rechtbank heeft gehouden op een voor iedereen toegankelijke plaats; die authentieke vaststellingen hebben bewijskracht tot betichting van valsheid (1). (1) "De strafuitvoeringsrechtbank is een afdeling van de rechtbank van eerste aanleg; wanneer zij uitspraak doet over de haar voorgelegde betwistingen, doet zij uitspraak met een vonnis dat in openbare rechtszitting moet worden uitgesproken, wat veronderstelt dat het in aanwezigheid van het openbaar ministerie op een voor het publiek toegankelijke rechtszitting wordt uitgesproken; aangezien uit geen enkel stuk van de rechtspleging blijkt dat de beslissing in openbare rechtszitting werd gewezen, schendt de bestreden beslissing artikel 149 Grondwet" (Cass. 13 maart 2013, AR P.13.0320.F, AC 2013, nr. 181); zie ook Cass. 28 november 2007, AR P.07.1558.F, AC 2007, nr. 590, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 24 juli 2007, AR P.07.0959.N, AC 2007, nr. 373, met concl. van toenmalig advocaat-generaal THUIS; Cass. 10 april 2007, AR P.07.0370.N, AC 2007, nr. 176; Jaarverslag 2007 van het Hof van Cassatie, p. 80. "Wanneer noch uit de processen-verbaal van de terechtzittingen, noch uit enig ander stuk waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat de debatten van de terechtzittingen waarop de zaak is behandeld en de uitspraak van het uitgestelde arrest in het openbaar hebben plaatsgehad of dat het sluiten der deuren regelmatig is bevolen, is de procedure nietig; de nietigheid van de procedure leidt tot nietigheid van de gewezen beslissing" (Cass. 11 januari 1984, AR 3189, AC 1984, nr. 239). "De vermelding in een proces-verbaal van de rechtszitting, dat geen enkele andersluidende vermelding bevat volgens welke "de behandeling van de zaak overeenkomstig artikel 190, eerste lid, Wetboek van Strafvordering is geschied", bewijst dat het debat in het openbaar heeft plaatsgevonden (Cass. 16 september 2015, AR P.15.0562.F, AC 2015, nr. 525).

- Art. 782bis Gerechtelijk Wetboek
- Art. 14.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Art. 149 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 oktober 2021

P.21.1090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.5](#)

AC nr. ...

INTERNATIONAAL VERDRAG INZAKE ECONOMISCHE SOCIALE EN CULTURELE RECHTEN

Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten - Artikel 14.3.g - Zwijgrecht - Strafvordering - Voorwaardelijke invrijheidstelling - Begeleiding door een justitieassistent - Loyauteitsverplichting

Aangezien de justitieassistent geen vervolgende of rechtsprekende autoriteit is, beschikt de onder zijn begeleiding geplaatste veroordeelde niet over een zwijgrecht waardoor de laatstgenoemde zich aan de onder de voorwaarden voor zijn vrijlating vermelde loyauteitsverplichting kan onttrekken.

- Art. 14.3, g) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culture rechten - Artikel 14.3.g - Zwijgrecht

Het zwijgrecht, namelijk het recht om niet aan zijn eigen beschuldiging mee te werken, betekent dat de vervolgende partij haar bewijsvoering niet mag baseren op bewijselementen die onder dwang of onder druk, in weerwil van de betrokken persoon, zijn verkregen.

- Art. 14.3, g) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.3 - Voorlopige hechtenis - Redelijke termijn - Taak van de rechter

De beoordeling van het gevaar voor recidive, collusie en onttrekking, waarmee de rechter bij de beoordeling van de redelijkheid van de termijn onder meer rekening houdt, vereist niet noodzakelijk dat het onderzoeksgerecht bij elke verschijning voor het onderzoeksgerecht een analyse maakt van het karakter en de gedragingen van de in verdenking gestelde.

- Artt. 16, § 1, 21, §§ 4 en 5, 22, zesde en zevende lid, 23 en 30 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

28 december 2021

P.21.1654.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211228.2N.4](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Veroordeling bij verstek - Kennisgeving over het recht op verzet en de termijn daartoe - Ogenblik van de kennisgeving

Artikel 6.1 EVRM vereist dat een bij verstek veroordeelde wordt geïnformeerd over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en over de termijn om dat te doen en die kennisgeving kan gebeuren op het ogenblik van de betekening van de verstekbeslissing of op elk ander tijdstip dat de veroordeelde toelaat het rechtsmiddel aan te wenden; de rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing en die kennisgeving hangt niet af van enig vormvereiste en kan zodoende voortvloeien uit de kennisgeving bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet, zodat de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking kan nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, waarbij evenwel vereist is dat die kennisgeving de betrokkene informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn en de vorm om dat te doen (1). (1) Artikel 40, vierde lid, Wegverkeerswet, dat de verplichting bevat de rechtsmiddelen, de aanwending daarvan en de na te leven voorwaarden te vermelden bij een veroordeling bij verstek, werd naar aanleiding van het arrest van het GwH 134/2018 ingevoerd ingevolge artikel 3 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de op 16 maart 1968 gecoördineerde wet betreffende de politie over het wegverkeer en tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, BS 22 augustus 2019.

- Art. 40, eerste lid Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.20](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Gerechtig onderzoek - Niet nader geïdentificeerde politionele informatie - Gebruik als inlichting bij het opstarten van een gerechtelijk onderzoek - Regelmatigheid

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat niet nader geïdentificeerde politionele informatie waarvan niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij op onregelmatige wijze is verkregen, wordt gebruikt als inlichting op basis waarvan een gerechtelijk onderzoek wordt opgestart en autonoom bewijs wordt verzameld en het louter in vraag stellen van de regelmatigheid van die informatie door de beklaagde volstaat niet om de onregelmatigheid ervan aannemelijk te maken.

22 juni 2021

P.21.0362.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.6](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Recht om zich ten gronde te verdedigen - Verzet - Strafzaken - Ongedaan verzet - Dagvaarding persoonlijk betekend aan de beklaagde - Geen aanvoering van overmacht of wettige reden van verschoning

Geen schending van artikel 6.1 en 6.3 EVRM, artikel 2 Zevende Protocol EVRM en artikel 14.5 IVBPR kan worden afgeleid uit het gegeven dat de rechter die vaststelt dat een beklaagde aan wie de dagvaarding persoonlijk werd betekend en die bij zijn verzet tegen het verstekvonnis geen gewag heeft gemaakt van overmacht of een wettige reden van verschoning, dit verzet ongedaan verklaart waardoor het verweer ten gronde van de beklaagde niet wordt behandeld aangezien dit louter een gevolg is van de beslissing van de beklaagde om, hoewel hij kennis had van de datum van behandeling en geen aanvaardbare reden voor zijn afwezigheid kan aanvoeren, afwezig te blijven bij de behandeling voor de eerste rechter.

- Art. 14.5 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

- Art. 2 Protocol nr. 7 bij het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

- Art. 6.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Beginsel van onpartijdigheid van de rechter - Vroeger uitoefenen van een ander rechterlijk ambt

Het bijkomstig karakter van de enige tussenkomst van een onderzoeksrechter die, toen hij zijn collega, titularis van het dossier, verving, de vraag heeft ingewilligd van een notaris om het niet beslagen saldo van de opbrengst van een verkoop bij hem ter studie vast te houden, laat niet toe om die tussenkomst te beschouwen als een handeling waarmee deze magistraat voorafgaandelijk zou hebben kennisgenomen van de zaak zoals bedoeld in artikel 292 Gerechtelijk Wetboek; het gaat evenmin om een tussenkomst waarvan de betekenis van die aard is dat ze van een mening of een begin van vooringenomenheid kan doen blijken die de onafhankelijkheid van de betrokkene in het gedrang zou kunnen brengen uit vrees een beslissing te herroepen.

- Art. 292, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

27 oktober 2021

P.21.0854.F

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.10

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Strafvueroeringsrechtbank - Vonnis - Uitspraak - Openbare rechtszitting - Begrip - Vaststelling

De vermeldingen "tijdens de openbare rechtszitting (...) gehouden op de zetel van de strafvueroeringsrechtbank", opgenomen in het proces-verbaal van de rechtszitting waarop de strafvueroeringsrechtbank zijn vonnis heeft gewezen en in dat vonnis, betekenen dat de strafvueroeringsrechtbank het vonnis heeft uitgesproken tijdens een openbare rechtszitting, dit wil zeggen een zitting die de rechtbank heeft gehouden op een voor iedereen toegankelijke plaats; die authentieke vaststellingen hebben bewijskracht tot betichting van valsheid (1). (1) "De strafvueroeringsrechtbank is een afdeling van de rechtbank van eerste aanleg; wanneer zij uitspraak doet over de haar voorgelegde betwistingen, doet zij uitspraak met een vonnis dat in openbare rechtszitting moet worden uitgesproken, wat veronderstelt dat het in aanwezigheid van het openbaar ministerie op een voor het publiek toegankelijke rechtszitting wordt uitgesproken; aangezien uit geen enkel stuk van de rechtspleging blijkt dat de beslissing in openbare rechtszitting werd gewezen, schendt de bestreden beslissing artikel 149 Grondwet" (Cass. 13 maart 2013, AR P.13.0320.F, AC 2013, nr. 181); zie ook Cass. 28 november 2007, AR P.07.1558.F, AC 2007, nr. 590, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 24 juli 2007, AR P.07.0959.N, AC 2007, nr. 373, met concl. van toenmalig advocaat-generaal THUIS; Cass. 10 april 2007, AR P.07.0370.N, AC 2007, nr. 176; Jaarverslag 2007 van het Hof van Cassatie, p. 80. "Wanneer noch uit de processen-verbaal van de terechtzittingen, noch uit enig ander stuk waarop het Hof vermog acht te slaan, blijkt dat de debatten van de terechtzittingen waarop de zaak is behandeld en de uitspraak van het uitgestelde arrest in het openbaar hebben plaatsgehad of dat het sluiten der deuren regelmatig is bevolen, is de procedure nietig; de nietigheid van de procedure leidt tot nietigheid van de gewezen beslissing" (Cass. 11 januari 1984, AR 3189, AC 1984, nr. 239). "De vermelding in een proces-verbaal van de rechtszitting, dat geen enkele andersluidende vermelding bevat volgens welke "de behandeling van de zaak overeenkomstig artikel 190, eerste lid, Wetboek van Strafvordering is geschied", bewijst dat het debat in het openbaar heeft plaatsgevonden (Cass. 16 september 2015, AR P.15.0562.F, AC 2015, nr. 525).

- Art. 782bis Gerechtelijk Wetboek

- Art. 14.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 149 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 oktober 2021

P.21.1090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.2 - Recht op een eerlijk proces - Vermoeden van onschuld - Wegverkeerswet - Artikel 67bis - Weerlegbaar vermoeden van schuld - Beoordeling door de rechter - Draagwijdte

Uit de enkele omstandigheid dat de rechter oordeelt dat een beklaagde niet slaagt in de weerlegging van het op hem bij toepassing van artikel 67bis Wegverkeerswet rustende vermoeden dat hij als titularis van de kentekenplaat van een motorvoertuig dader is van een overtreding op de Wegverkeerswet of de uitvoeringsbesluiten ervan die met het motorvoertuig werd begaan, volgt niet dat de beklaagde niet beschikt over een effectief rechtsmiddel om op te komen tegen een aangevoerde miskenning van artikel 6.2 EVRM; de rechter oordeelt onaantastbaar of de titularis van de kentekenplaat van het motorvoertuig waarmee de overtreding werd begaan, erin slaagt het op hem op grond van artikel 67bis Wegverkeerswet rustende vermoeden te weerleggen en hij kan daartoe alle feitelijke gegevens in aanmerking nemen waarvan hij de bewijswaarde onaantastbaar beoordeelt (1). (1) Cass. 22 oktober 2013, AR P.13.0040.N, AC 2013, nr. 539; zie ook Arbitragehof nr. 27/2000, 21 maart 2000, BS 26 mei 2000.

- Art. 67bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.2 - Strafvuitvoeringsrechtbank - Voorwaardelijke invrijheidstelling - Herroeping - Niet-naleving van de voorwaarden - Beoordeling - Eerbiediging van het vermoeden van onschuld

Wanneer de strafuitvoeringsrechtbank, om redenen die geen verband houden met de in het middel bekritiseerde overwegingen, vaststelt dat de eiser elk van de opgelegde bijzondere voorwaarden heeft overtreden, zoals zich onthouden van het besturen van een voertuig spijts verval, miskent ze het vermoeden van onschuld niet maar verantwoordt ze haar beslissing tot herroeping van de strafuitvoeringsmodaliteiten naar recht in het licht van artikel 64, 3°, Wet Strafvuitvoering (1). (1) Zie concl. OM in Pas 2021, nr. 508.

- Art. 64, 3° Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Wegverkeerswet - Ademanalyse - Recht op een tweede ademanalyse - Verzaking - Geen verplichting om de verzaking uitdrukkelijk vast te stellen

Uit geen enkele wets- of verdragsbepaling volgt voor de verbalisant de verplichting om nadat hij de betrokkene heeft verwittigd van zijn recht om een tweede ademanalyse te vragen, uitdrukkelijk vast te stellen dat die aan dat recht verzaakt; uit de omstandigheid dat de verbalisant niet vaststelt dat de betrokkene een tweede analyse vraagt, volgt dat de betrokkene aan dat recht heeft verzaakt, tenzij hij het tegendeel aannemelijk maakt.

- Art. 26 KB 21 april 2007 betreffende de ademtesttoestellen en de ademanalysetoestellen

- Art. 59, § 3 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

26 januari 2021

P.20.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.7](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Wegverkeerswet - Ademanalyse - Recht op een tweede ademanalyse - Verband met het recht op bijstand van een advocaat

Artikel 59, § 3, eerste lid, Wegverkeerswet en artikel 26 van het koninklijk besluit betreffende de ademtesttoestellen en de ademanalysetoestellen, op grond waarvan onder meer moet worden uitgelegd dat de betrokkene een tweede ademanalyse mag vragen, houden geen verband met het recht op bijstand van een raadsman maar hebben enkel tot doel de betrokkene te wijzen op de mogelijkheid om een tweede analyse te vragen.

26 januari 2021

P.20.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.7](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Recht op een eerlijk proces - Recht om zich ten gronde te verdedigen - Verzet - Strafzaken - Ongedaan verzet - Dagvaarding persoonlijk betekend aan de beklaagde - Geen aanvoering van overmacht of wettige reden van verschoning

Geen schending van artikel 6.1 en 6.3 EVRM, artikel 2 Zevende Protocol EVRM en artikel 14.5 IVBPR kan worden afgeleid uit het gegeven dat de rechter die vaststelt dat een beklaagde aan wie de dagvaarding persoonlijk werd betekend en die bij zijn verzet tegen het verstekvonnis geen gewag heeft gemaakt van overmacht of een wettige reden van verschoning, dit verzet ongedaan verklaart waardoor het verweer ten gronde van de beklaagde niet wordt behandeld aangezien dit louter een gevolg is van de beslissing van de beklaagde om, hoewel hij kennis had van de datum van behandeling en geen aanvaardbare reden voor zijn afwezigheid kan aanvoeren, afwezig te blijven bij de behandeling voor de eerste rechter.

- Art. 14.5 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

- Art. 2 Protocol nr. 7 bij het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

- Art. 6.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 10 - Artikel 10.1 - Vrijheid van meningsuiting - Beperking van de vrijheid van meningsuiting - Artikel 10.2 EVRM - Voorwaarden - Evenredigheid tussen het angewende middel en het beoogde doel - Bedreigingen en smaad door bedreigingen tegen een lid van het openbaar ministerie - Strafbaarstelling ingevolge de artikelen 275 en 330 Strafwetboek - Beoordeling door de rechter - Concretisering in het licht van de omstandigheden van de zaak

De uitoefening van het door artikel 10.1 EVRM gewaarborgde recht op vrijheid van meningsuiting die de vrijheid omvat om inlichtingen of denkbeelden door te geven en plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan krachtens artikel 10.2 EVRM worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien, en die in een democratische samenleving nodig zijn, onder meer tot bescherming van de goede naam of de rechten van anderen en een beperking van de vrijheid van meningsuiting is nodig in een democratische samenleving wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven; de rechter die oordeelt dat er evenredigheid is tussen het strafbaar stellen van bedreigingen in zin van artikel 330 Strafwetboek en smaad door bedreigingen in de zin van artikel 275 Strafwetboek, die een advocaat tijdens de behandeling van een strafzaak uit tegen een lid van het openbaar ministerie, en het beoogde doel, met name het vrijwaren van de integriteit van de leden van het openbaar ministerie die in volle vrijheid en onafhankelijkheid de strafvordering moeten kunnen uitoefenen in het belang van de maatschappij, hoeft die beoordeling niet verder te concretiseren in het licht van de bijzondere omstandigheden van de zaak (1). (1) Het EHRM heeft zich over de vraag of bedreigingen onder de vrijheid van meningsuiting vallen en zo ja, onder welke voorwaarden nog niet moeten uitspreken. Wel werd reeds veelvuldig in het kader van geschillen waarbij boetes werden opgelegd voor smaad of laster, geoordeeld dat beledigende en lasterlijke uitspraken, ook ten aanzien van welbepaalde individuen, onder de ruime bescherming van artikel 10, § 1 EVRM vallen. Bij het afwegen of een dergelijke boete een geoorloofde beperking vormt op de vrijheid van meningsuiting, maakt het EHRM een afweging tussen verschillende factoren, waaronder de inhoud of aard van de meningsuiting, het onderscheid tussen feitelijke data en waardeoordelen, de intentie van de gewraakte meningsuiting, de gevolgen, de proportionaliteit van de overheidsinmenging, de zwaarte van de bestraffing, ... Zie JACOBS, WHITE and OVERY, *The European Convention on Human Rights*, 7th ed., Oxford, 2017, Ch. 18.; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, II, Intersentia, 2004, 901-902. Een aantal arresten heeft specifiek betrekking op lasterlijke of beledigende uitspraken tijdens het pleidooi van een advocaat: EHRM 21 maart 2002, nr. 31611/96, Nikula t. Finland; EHRM (grote kamer) 15 december 2005, nr. 73797/01, Kyprianou t. Cyprus; EHRM (grote kamer) 23 april 2015, nr. 29369/10, Morice t. Frankrijk; EHRM 12 januari 2016, nr. 48074/10, Rodriguez Ravelo t. Spanje; EHRM 8 november 2018, nr. 2782/12, Narodni List t. Kroatië.

- Art. 275 Strafwetboek

- Art. 10.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 10.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0397.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.1

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Allerlei - Zevende Aanvullend Protocol - Artikel 2 - Recht op beoordeling door een hoger rechtscollege - Verzet - Strafzaken - Ongedaan verzet - Dagvaarding persoonlijk betekend aan de beklaagde - Geen aanvoering van overmacht of wettige reden van verschoning

Geen schending van artikel 6.1 en 6.3 EVRM, artikel 2 Zevende Protocol EVRM en artikel 14.5 IVBPR kan worden afgeleid uit het gegeven dat de rechter die vaststelt dat een beklagde aan wie de dagvaarding persoonlijk werd betekend en die bij zijn verzet tegen het verstekvonnis geen gewag heeft gemaakt van overmacht of een wettige reden van verschoning, dit verzet ongedaan verklaart waardoor het verweer ten gronde van de beklagde niet wordt behandeld aangezien dit louter een gevolg is van de beslissing van de beklagde om, hoewel hij kennis had van de datum van behandeling en geen aanvaardbare reden voor zijn afwezigheid kan aanvoeren, afwezig te blijven bij de behandeling voor de eerste rechter.

- Art. 14.5 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten
- Art. 2 Protocol nr. 7 bij het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
- Art. 6.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

RECHTERLIJKE ORGANISATIE

STRAFZAKEN

Strafzaken - Beginsel van onpartijdigheid van de rechter - Vroeger uitoefenen van een ander rechterlijk ambt

Het bijkomstig karakter van de enige tussenkomt van een onderzoeksrechter die, toen hij zijn collega, titularis van het dossier, verving, de vraag heeft ingewilligd van een notaris om het niet beslagen saldo van de opbrengst van een verkoop bij hem ter studie vast te houden, laat niet toe om die tussenkomst te beschouwen als een handeling waarmee deze magistraat voorafgaandelijk zou hebben kennisgenomen van de zaak zoals bedoeld in artikel 292 Gerechtelijk Wetboek; het gaat evenmin om een tussenkomst waarvan de betekenis van die aard is dat ze van een mening of een begin van vooringenomenheid kan doen blijken die de onafhankelijkheid van de betrokkene in het gedrang zou kunnen brengen uit vrees een beslissing te herroepen.

- Art. 292, tweede lid Gerechtelijk Wetboek
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

27 oktober 2021

P.21.0854.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.10](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Samenstelling van de zetel - Vaststelling dat een geschrift werd neergelegd en bepaling van de termijn voor de neerlegging van de conclusies van de partijen - Verwijzing van de zaak naar een latere datum, zonder ze te behandelen - Latere beslissing over de zaak zelf

Uit artikel 779 Gerechtelijk Wetboek volgt niet dat de rechters die zich beperken tot de vaststelling dat het openbaar ministerie een geschrift heeft neergelegd, tot de bepaling van de termijn voor de neerlegging van de conclusies van de partijen, en, nadat aan de partijen werd gevraagd de pleittijd die ze voor ogen hadden te verduidelijken, tot de verwijzing van de zaak naar een latere datum, zonder ze te behandelen, dezelfde moeten zijn als de rechters die vervolgens over de zaak zelf uitspraak doen (1). (1) Zie Cass. 3 mei 2017, AR P.16.0532.F, AC 2017, nr. 304, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.: "Krachtens artikel 779 Gerechtelijk Wetboek moeten de rechters die de beslissing wijzen alle zittingen over de zaak hebben bijgewoond; dat vereiste geldt niet voor de rechtszitting waarop het hof van beroep enkel het onderzoek van de zaak heeft uitgesteld zonder ze te behandelen"; Cass. 18 september 2001, AR P.99.1878.N, AC 2001, nr. 469; Cass. 7 februari 2001, AR P.00.1030.F, AC 2001, nr. 72: "Geen enkele wetsbepaling vereist dat, na wijziging van de samenstelling van het rechtscollege, uitdrukkelijk wordt vermeld dat de zaak ab initio is hervat; zulks kan blijken uit de stukken van de rechtspleging".

- Art. 779 Gerechtelijk Wetboek

27 oktober 2021

P.21.0220.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.4](#)

AC nr. ...

RECHTSBEGINSELEN (ALGEMENE)

***- Recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie -
Strafuitvoeringsrechtbank - Beoordeling van een strafuitvoeringsmodaliteit -
Vaststelling van veroordeling tot de bijkomende straf van de
terbeschikkingstelling - Geen blij van vooringenomenheid***

Geen enkele bepaling belet de strafuitvoeringsrechtbank bij de beoordeling van een strafuitvoeringsmodaliteit vast te stellen dat de veroordeelde naast een vrijheidsstraf ook tot de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling is veroordeeld en dat de strafuitvoeringsrechtbank over de uitvoering ervan zal moeten beslissen; dat de uitvoeringsfase van de terbeschikkingstelling een aanvang neemt met een advies van de directeur of van het openbaar ministerie doet daaraan geen afbreuk; uit de voormelde vaststelling kan geen blij van vooringenomenheid worden afgeleid.

26 januari 2021

P.21.0027.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.10](#)

AC nr. ...

***- Autonomie van de procespartijen - Beschikkingsbeginsel - Ontbinding van een
wederkerige overeenkomst - Geen vordering tot restitutie - Taak van de rechter***

Uit het algemeen rechtsbeginsel van de autonomie van de procespartijen of het beschikkingsbeginsel volgt dat de rechter niet kan oordelen over de restitutie van een prestatie na vernietiging of ontbinding van een overeenkomst wanneer geen vordering tot restitutie werd ingesteld; de rechter heeft evenwel de mogelijkheid om de partijen uit te nodigen standpunt in te nemen over de restitutie en in voorkomend geval een vordering in dat verband te stellen (1). (1) Zie concl. OM.

10 februari 2022

C.20.0373.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.5](#)

AC nr. ...

RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

- Beslissing van het onderzoeksgerecht - Gedeeltelijke buitenvervolginstelling en verwijzing van de inverdenkinggestelde

De inverdenkinggestelde die bij dezelfde beslissing van het onderzoeksgerecht voor bepaalde feiten naar het vonnisgerecht wordt verwezen en voor andere feiten buiten vervolging wordt gesteld, is ingevolge zijn buitenvervolginstelling gerechtigd op een rechtsplegingsvergoeding lastens de burgerlijke partij door wiens klacht bij de onderzoeksrechter de strafvordering aanhangig is gemaakt (1). (1) Zie Cass. 17 maart 2020, AR P.19.1161.N, T. Strafr. 2020/6, 422 en noot J. LAMBRECHTS, "De rechtsplegingsvergoeding in strafzaken: ambtshalve veroordeling in de onderzoeksfase mogelijk en zelfs verplicht, of toch niet?"; D. DILLENBOURG, "Répétibilité des frais de défense en matière pénale ou l'avènement de l'indemnité de procédure nouvelle", RDP 2008, p. 122; F. VAN VOLSEM, "De rechtsplegingsvergoeding en de strafrechter: een ietwat moeilijk huwelijk", NC 2008, 379-425, nr. 189; R. VERSTRAETEN, Handboek Strafproceduur 2012, nr. 1394; J. LAMBRECHTS, "De rechtsplegingsvergoeding in strafzaken", in Comm. Straf., 2019, nr. 28; J. MEESE en P. TERSAGO, "De rechtsplegingsvergoeding in strafzaken" in B. VAN DEN BERGH en S. SOBRIE, "Wie zal dat betalen...? De rechtsplegingsvergoeding ont(k)leed", p. 357, nr. 423.

- Art. 128 Wetboek van Strafproceduur

22 juni 2021

P.21.0414.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.18](#)

AC nr. ...

- Berekening - Op basis van toegekend bedrag - Toepassing

Hoewel in beginsel de rechtsplegingsvergoeding wordt berekend op basis van het gevorderde bedrag en niet op basis van het aan de in het gelijk gestelde partij toegekende bedrag, kan de rechter niettemin de rechtsplegingsvergoeding berekenen op basis van het toegekende veeleer dan op basis van het gevorderde bedrag, wanneer dit laatste bedrag volgt ofwel uit een klaarblijkelijke overwaardering die de normale bedachtzame en zorgvuldige rechtszoekende niet zou hebben begaan, ofwel uit een te kwader trouw verrichte verhoging die als enig doel had op kunstmatige wijze het bedrag van de vordering op te trekken tot een hogere schijf van de rechtsplegingsvergoeding, zonder hiertoe verplicht te zijn (1). (1) Zie Cass. 20 november 2020, AR P.12.0203.N, AC 2012, nr. 623; Cass. 17 november 2010, AR P.10.0863.F, AC 2010, nr. 681.

- Art. 1 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek

- Artt. 557, 559, 618 en 1022, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

10 februari 2022

C.21.0252.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.6](#)

AC nr. ...

REDENEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

GEEN CONCLUSIE

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Strafvuivering - Strafvuiveringsmodaliteiten - Tegenindicaties - Gedane inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden - Toetsing aan de vermogenssituatie van de veroordeelde - Motivering

De toetsing van de door de veroordeelde gedane inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden overeenkomstig artikel 47, § 2, 4°, Wet Strafvuivering moet niet louter gebeuren aan de vermogenstoestand van de veroordeelde, maar wel aan de vermogenssituatie zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij is veroordeeld; bij afwezigheid van daartoe strekkende conclusie moet de strafvuiveringsrechtbank die de tegenaanwijzing van de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden overeenkomstig artikel 47, § 2, 4°, Wet Strafvuivering in aanmerking neemt, niet uitdrukkelijk vaststellen dat rekening is gehouden met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij is veroordeeld.

26 januari 2021

P.21.0027.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.10](#)

AC nr. ...

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Verplichte verbeurdverklaring van zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Onredelijk zware straf - Vaststelling door de rechter

De rechter dient enkel uitdrukkelijk vast te stellen dat hij door het uitspreken van de bijzondere verbeurdverklaring van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen geen onredelijk zware straf oplegt, indien hij daartoe door de veroordeelde wordt uitgenodigd; het komt ook de veroordeelde toe de gegevens aan te reiken welke de rechter in staat moeten stellen die beoordeling te maken.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

Geen conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Collectief misdrijf, eendaadse samenloop van misdrijven door eenheid van opzet - Strafverzwaring in hoger beroep - Motivering - Omstandigheid dat het hof van beroep verschillende telastleggingen die deel uitmaken van het collectief misdrijf bewezen heeft verklaard, terwijl de beklagde hiervan in eerste aanleg was vrijgesproken

Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat de appelrechter de straf verzwart die wegens een collectief misdrijf door eenheid van opzet werd opgelegd, wanneer hij die verzwaring motiveert met de vaststelling dat het hof van beroep verschillende telastleggingen die deel uitmaken van dat collectief misdrijf bewezen heeft verklaard, terwijl de beklagde hiervan in eerste aanleg was vrijgesproken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 684.

27 oktober 2021

P.21.0854.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.10](#)

AC nr. ...

OP CONCLUSIE

Op conclusie - Strafzaken (geestrijke dranken en douane en accijnzen inbegrepen) - Behandeling van een strafzaak - Bedreigingen en smaad door bedreigingen tegen een lid van het openbaar ministerie - Strafbaarstelling ingevolge de artikelen 275 en 330 Strafwetboek - Vrijheid van meningsuiting - Beperking van de vrijheid van meningsuiting - Voorwaarden - Evenredigheid tussen het aangewende middel en het beoogde doel - Beoordeling door de rechter - Concretisering in het licht van de omstandigheden van de zaak

De uitoefening van het door artikel 10.1 EVRM gewaarborgde recht op vrijheid van meningsuiting die de vrijheid omvat om inlichtingen of denkbeelden door te geven en plichten en verantwoordelijkheden met zich brengt, kan krachtens artikel 10.2 EVRM worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties, welke bij de wet worden voorzien, en die in een democratische samenleving nodig zijn, onder meer tot bescherming van de goede naam of de rechten van anderen en een beperking van de vrijheid van meningsuiting is nodig in een democratische samenleving wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven; de rechter die oordeelt dat er evenredigheid is tussen het strafbaar stellen van bedreigingen in zin van artikel 330 Strafwetboek en smaad door bedreigingen in de zin van artikel 275 Strafwetboek, die een advocaat tijdens de behandeling van een strafzaak uit tegen een lid van het openbaar ministerie, en het beoogde doel, met name het vrijwaren van de integriteit van de leden van het openbaar ministerie die in volle vrijheid en onafhankelijkheid de strafvordering moeten kunnen uitoefenen in het belang van de maatschappij, hoeft die beoordeling niet verder te concretiseren in het licht van de bijzondere omstandigheden van de zaak (1). (1) Het EHRM heeft zich over de vraag of bedreigingen onder de vrijheid van meningsuiting vallen en zo ja, onder welke voorwaarden nog niet moeten uitspreken. Wel werd reeds veelvuldig in het kader van geschillen waarbij boetes werden opgelegd voor smaad of laster, geoordeeld dat beledigende en lasterlijke uitspraken, ook ten aanzien van welbepaalde individuen, onder de ruime bescherming van artikel 10, § 1 EVRM vallen. Bij het afwegen of een dergelijke boete een geoorloofde beperking vormt op de vrijheid van meningsuiting, maakt het EHRM een afweging tussen verschillende factoren, waaronder de inhoud of aard van de meningsuiting, het onderscheid tussen feitelijke data en waardeoordelen, de intentie van de gewraakte meningsuiting, de gevolgen, de proportionaliteit van de overheidsinmenging, de zwaarte van de bestraffing, ... Zie JACOBS, WHITE and OVERY, *The European Convention on Human Rights*, 7th ed., Oxford, 2017, Ch. 18.; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, *Handboek EVRM*, II, Intersentia, 2004, 901-902. Een aantal arresten heeft specifiek betrekking op lasterlijke of beledigende uitspraken tijdens het pleidooi van een advocaat: EHRM 21 maart 2002, nr. 31611/96, Nikula t. Finland; EHRM (grote kamer) 15 december 2005, nr. 73797/01, Kyprianou t. Cyprus; EHRM (grote kamer) 23 april 2015, nr. 29369/10, Morice t. Frankrijk; EHRM 12 januari 2016, nr. 48074/10, Rodriguez Ravelo t. Spanje; EHRM 8 november 2018, nr. 2782/12, Narodni List t. Kroatië.

- Art. 275 Strafwetboek

- Art. 10.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 10.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

STRAF

ALGEMEEN. STRAF EN MAATREGEL. WETTIGHEID

Algemeen - Straf en maatregel - Wettigheid - Collectief misdrijf, eendaadse samenloop van misdrijven door eenheid van opzet - Strafverzwaring in hoger beroep - Motivering - Omstandigheid dat het hof van beroep verschillende telastleggingen die deel uitmaken van het collectief misdrijf bewezen heeft verklaard, terwijl de beklaagde hiervan in eerste aanleg was vrijgesproken

Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat de appelrechter de straf verzwart die wegens een collectief misdrijf door eenheid van opzet werd opgelegd, wanneer hij die verzwaring motiveert met de vaststelling dat het hof van beroep verschillende telastleggingen die deel uitmaken van dat collectief misdrijf bewezen heeft verklaard, terwijl de beklaagde hiervan in eerste aanleg was vrijgesproken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 684.

27 oktober 2021

P.21.0854.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.10](#)

AC nr. ...

AUTRES PEINES

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Verplichte verbeurdverklaring - Onredelijk zware straf

Uit de bepalingen van artikel 16 Interneringswet, artikel 42, 1° en 43, eerste lid, Strafwetboek volgt dat de rechter, ook als hij een internering beveelt in beginsel verplicht is de bijzondere verbeurdverklaring uit te spreken van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen; hij mag die bijzondere verbeurdverklaring evenwel niet uitspreken indien de verbeurdverklaring tot gevolg zou hebben dat daardoor aan de veroordeelde een onredelijk zware straf wordt opgelegd.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Verplichte verbeurdverklaring - Onredelijk zware straf - Vaststelling door de rechter

De rechter dient enkel uitdrukkelijk vast te stellen dat hij door het uitspreken van de bijzondere verbeurdverklaring van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen geen onredelijk zware straf oplegt, indien hij daartoe door de veroordeelde wordt uitgenodigd; het komt ook de veroordeelde toe de gegevens aan te reiken welke de rechter in staat moeten stellen die beoordeling te maken.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Zaken welke bestemd waren of gediend hebben tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf - Verplichte verbeurdverklaring - Onredelijk zware straf - Matigingsbevoegdheid - Criteria

De rechter oordeelt onaantastbaar of het bevelen van de bijzondere verbeurdverklaring van een zaak die heeft gediend of was bestemd om een misdaad of een wanbedrijf te plegen tot gevolg heeft dat hij daardoor aan de veroordeelde een onredelijk zware straf oplegt; bij die beoordeling kan de rechter onder meer rekening houden met de aard en de zwaarwichtigheid van het bewezen verklaarde misdrijf, de nagestreefde verrijking, de rol van de veroordeelde bij de feiten, zijn persoonlijkheid en zijn vermogenstoestand, zonder dat het noodzakelijk is dat hij al die toetsingscriteria in zijn beoordeling betreft (1). (1) Zie concl. OM.

26 januari 2021

P.20.1283.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.5](#)

AC nr. ...

SAMENLOOP

Samenloop - Eendaadse - Motivering - Strafverzwaring in hoger beroep - Omstandigheid dat het hof van beroep verschillende telastleggingen die deel uitmaken van het collectief misdrijf bewezen heeft verklaard, terwijl de beklaagde hiervan in eerste aanleg was vrijgesproken

Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat de appelrechter de straf verzwart die wegens een collectief misdrijf door eenheid van opzet werd opgelegd, wanneer hij die verzwaring motiveert met de vaststelling dat het hof van beroep verschillende telastleggingen die deel uitmaken van dat collectief misdrijf bewezen heeft verklaard, terwijl de beklaagde hiervan in eerste aanleg was vrijgesproken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2021, nr. 684.

27 oktober 2021

P.21.0854.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.10](#)

AC nr. ...

VERZACHTENDE OMSTANDIGHEDEN. VERSCHONINGSGRONDEN

Verzachtende omstandigheden, verschoningsgronden - Correctionalisering - Verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoort die over het slachtoffer gezag hebben - Verzwaring van de minimumstraf

De misdaad van verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoort die over het slachtoffer gezag hebben, is krachtens de artikelen 375, derde lid, en 377, vijfde lid, Strafwetboek, strafbaar met een gevangenisstraf van ten minste zeven jaar, maar is de duur van de correctionele gevangenisstraf krachtens artikel 25, tweede lid, Strafwetboek ten hoogste vijf jaar indien die misdaad gecorrectionaliseerd werd (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 5.

- Artt. 25, tweede lid, 375, driede lid, en 377, vijfde lid Strafwetboek

5 januari 2022

P.21.1312.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220105.2F.1](#)

AC nr. ...

VERZWARENDE OMSTANDIGHEDEN

Verzwarende omstandigheden - Verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoort die over het slachtoffer gezag hebben - Verzwaring van de minimumstraf - Correctionalisering met aanneming van verzachtende omstandigheden

De misdaad van verkrachting met de omstandigheid dat de schuldige tot degenen behoort die over het slachtoffer gezag hebben, is krachtens de artikelen 375, derde lid, en 377, vijfde lid, Strafwetboek, strafbaar met een gevangenisstraf van ten minste zeven jaar, maar is de duur van de correctionele gevangenisstraf krachtens artikel 25, tweede lid, Strafwetboek ten hoogste vijf jaar indien die misdaad gecorrectionaliseerd werd (1). (1)
Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 5.

- Artt. 25, tweede lid, 375, driede lid, en 377, vijfde lid Strafwetboek

5 januari 2022

P.21.1312.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220105.2F.1](#)

AC nr. ...

STRAFUITVOERING

- Strafvuiveringsrechtbank - Beoordeling van een strfvuiveringsmodaliteit - Onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie - Vaststelling van veroordeling tot de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling - Geen blijk van vooringenomenheid

Geen enkele bepaling belet de strfvuiveringsrechtbank bij de beoordeling van een strfvuiveringsmodaliteit vast te stellen dat de veroordeelde naast een vrijheidsstraf ook tot de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling is veroordeeld en dat de strfvuiveringsrechtbank over de uitvoering ervan zal moeten beslissen; dat de uitvoeringsfase van de terbeschikkingstelling een aanvang neemt met een advies van de directeur of van het openbaar ministerie doet daaraan geen afbreuk; uit de voormelde vaststelling kan geen blijk van vooringenomenheid worden afgeleid.

26 januari 2021

P.21.0027.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.10](#)

AC nr. ...

- Strafvuiveringsmodaliteiten - Tegenindicaties - Gedane inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden - Toetsing aan de vermogenssituatie van de veroordeelde - Motivering

De toetsing van de door de veroordeelde gedane inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden overeenkomstig artikel 47, § 2, 4°, Wet Strafvuivering moet niet louter gebeuren aan de vermogenstoestand van de veroordeelde, maar wel aan de vermogenssituatie zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij is veroordeeld; bij afwezigheid van daartoe strekkende conclusie moet de strfvuiveringsrechtbank die de tegenaanwijzing van de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden overeenkomstig artikel 47, § 2, 4°, Wet Strafvuivering in aanmerking neemt, niet uitdrukkelijk vaststellen dat rekening is gehouden met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij is veroordeeld.

26 januari 2021

P.21.0027.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.10](#)

AC nr. ...

- Strafvuiveringsmodaliteiten - Beoordeling door de strfvuiveringsrechtbank - Vaststelling van veroordeling tot de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling

Geen enkele bepaling belet de strfvuiveringsrechtbank bij de beoordeling van een strfvuiveringsmodaliteit vast te stellen dat de veroordeelde naast een vrijheidsstraf ook tot de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling is veroordeeld en dat de strfvuiveringsrechtbank over de uitvoering ervan zal moeten beslissen; dat de uitvoeringsfase van de terbeschikkingstelling een aanvang neemt met een advies van de directeur of van het openbaar ministerie doet daaraan geen afbreuk; uit de voormelde vaststelling kan geen blijk van vooringenomenheid worden afgeleid.

26 januari 2021

P.21.0027.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.10](#)

AC nr. ...

- Strafvuiveringsrechtbank - Voorwaardelijke invrijheidstelling - Herroeping - Niet-naleving van de voorwaarden - Beoordeling - Eerbiediging van het vermoeden van onschuld

Wanneer de strafuitvoeringsrechtbank, om redenen die geen verband houden met de in het middel bekritiseerde overwegingen, vaststelt dat de eiser elk van de opgelegde bijzondere voorwaarden heeft overtreden, zoals zich onthouden van het besturen van een voertuig spijts verval, miskent ze het vermoeden van onschuld niet maar verantwoordt ze haar beslissing tot herroeping van de strafuitvoeringsmodaliteiten naar recht in het licht van artikel 64, 3°, Wet Strafvordering (1). (1) Zie concl. OM in Pas 2021, nr. 508.

- Art. 64, 3° Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

- Zwijgrecht - Voorwaardelijke invrijheidstelling - Begeleiding door een justitieassistent - Loyauteitsverplichting

Aangezien de justitieassistent geen vervolgende of rechtsprekende autoriteit is, beschikt de onder zijn begeleiding geplaatste veroordeelde niet over een zwijgrecht waardoor de laatstgenoemde zich aan de onder de voorwaarden voor zijn vrijlating vermelde loyauteitsverplichting kan onttrekken.

- Art. 14.3, g) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

- Strafvordering - Vonnis - Uitspraak - Openbare rechtszitting - Begrip - Vaststelling

De vermeldingen "tijdens de openbare rechtszitting (...) gehouden op de zetel van de strafuitvoeringsrechtbank", opgenomen in het proces-verbaal van de rechtszitting waarop de strafuitvoeringsrechtbank zijn vonnis heeft gewezen en in dat vonnis, betekenen dat de strafuitvoeringsrechtbank het vonnis heeft uitgesproken tijdens een openbare rechtszitting, dit wil zeggen een zitting die de rechtbank heeft gehouden op een voor iedereen toegankelijke plaats; die authentieke vaststellingen hebben bewijskracht tot betichting van valsheid (1). (1) "De strafuitvoeringsrechtbank is een afdeling van de rechtbank van eerste aanleg; wanneer zij uitspraak doet over de haar voorgelegde betwistingen, doet zij uitspraak met een vonnis dat in openbare rechtszitting moet worden uitgesproken, wat veronderstelt dat het in aanwezigheid van het openbaar ministerie op een voor het publiek toegankelijke rechtszitting wordt uitgesproken; aangezien uit geen enkel stuk van de rechtspleging blijkt dat de beslissing in openbare rechtszitting werd gewezen, schendt de bestreden beslissing artikel 149 Grondwet" (Cass. 13 maart 2013, AR P.13.0320.F, AC 2013, nr. 181); zie ook Cass. 28 november 2007, AR P.07.1558.F, AC 2007, nr. 590, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 24 juli 2007, AR P.07.0959.N, AC 2007, nr. 373, met concl. van toenmalig advocaat-generaal THIJS; Cass. 10 april 2007, AR P.07.0370.N, AC 2007, nr. 176; Jaarverslag 2007 van het Hof van Cassatie, p. 80. "Wanneer noch uit de processen-verbaal van de terechtzittingen, noch uit enig ander stuk waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat de debatten van de terechtzittingen waarop de zaak is behandeld en de uitspraak van het uitgestelde arrest in het openbaar hebben plaatsgehad of dat het sluiten der deuren regelmatig is bevolen, is de procedure nietig; de nietigheid van de procedure leidt tot nietigheid van de gewezen beslissing" (Cass. 11 januari 1984, AR 3189, AC 1984, nr. 239). "De vermelding in een proces-verbaal van de rechtszitting, dat geen enkele andersluidende vermelding bevat volgens welke "de behandeling van de zaak overeenkomstig artikel 190, eerste lid, Wetboek van Strafvordering is geschied", bewijst dat het debat in het openbaar heeft plaatsgevonden (Cass. 16 september 2015, AR P.15.0562.F, AC 2015, nr. 525).

- Art. 782bis Gerechtelijk Wetboek
- Art. 14.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten
- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome
- Art. 149 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 oktober 2021

P.21.1090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.5](#)

AC nr. ...

UITLEVERING

- Uitleveringswet 1874 - Artikel 5, vierde lid - Verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling - Afwijzing door de kamer van inbeschuldigingstelling - Cassatieberoep door de persoon van wie de uitlevering wordt gevraagd door een verklaring aan de gemachtigde van de gevangenisdirecteur

Het cassatieberoep tegen een beslissing gewezen op een overeenkomstig artikel 5, vierde lid, Uitleveringswet 1874 ingediend verzoekschrift tot voorlopige invrijheidstelling door een vreemdeling wiens uitlevering wordt gevraagd, wordt geregeld door de gemeenrechtelijke bepalingen betreffende het cassatieberoep in strafzaken; uit artikel 425, § 1, Wetboek van Strafvordering volgt dat een cassatieberoep in strafzaken in principe slechts kan worden ingesteld door een advocaat die houder is van een getuigschrift van een opleiding in cassatieprocedures als bedoeld in boek II, titel III van het Wetboek van Strafvordering, zodat het cassatieberoep ingesteld door de persoon van wie de uitlevering wordt gevraagd door het afleggen van een verklaring aan de gemachtigde van de directeur van de gevangenis waar hij is opgesloten, niet ontvankelijk is (1). (1) Het is vaste rechtspraak van het Hof dat het cassatieberoep inzake uitlevering wordt beheerst door de gemeenrechtelijke bepalingen en niet door de wet op de voorlopige hechtenis – zie Cass. 12 juni 2018, AR P.18.0589.N, AC 2018, nr. 382; Cass. 5 september 2017, AR P.17.1167.N, AC 2017, nr. 689; Cass. 29 februari 2012, AR P.12.0217.F, AC 2012, nr. 140, T. Strafr. 2012/3, p. 172 en noot T. DECAIGNY, RW 2012-13/9, pp. 341-344 en noot S. DEWULF, " De bijzondere regeling voor het toezicht op de uitleveringsdetentie".

- Art. 425, § 1 Wetboek van Strafvordering

- Art. 5, vierde lid Wet van 15 maart 1874 op de uitleveringen

22 juni 2021

P.21.0809.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.28](#)

AC nr. ...

VEROORDELING MET UITSTEL EN OPSCHORTING VAN DE VER

PROBATIEUITSTEL

Probatieuitstel - Vermelding in het vonnis of arrest - Instemming door de beklaagde met probatievoorwaarden

Hoewel het proces-verbaal van de rechtszitting in beginsel de vermeldingen bevat die nodig zijn om de regelmatigheid van de rechtspleging te kunnen beoordelen en bijgevolg ook vermeldingen kan bevatten betreffende het al dan niet instemmen door een beklaagde met probatievoorwaarden, kan een dergelijke vermelding ook worden opgenomen in het vonnis of arrest zelf; de in een vonnis of arrest opgenomen vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting en onder meer betreffende het feit of een partij al dan niet een bepaalde verklaring heeft afgelegd, hebben bewijswaarde tot inschrijving wegens valsheid.

26 januari 2021

P.20.0998.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.2](#)

AC nr. ...

VERRIJKING ZONDER OORZAAK

- Teruggave aan de verarmde - Waarde - Bepaling

Krachtens het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk niemand zich zonder oorzaak ten koste van een ander mag verrijken, moet degene aan wie de verrijking ten goede komt, aan de verarmde het laagste van de twee bedragen van de verrijking en van de verarming teruggeven (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2022, nr. 98.

4 februari 2022

C.20.0542.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220204.1F.2](#)

AC nr. ...

VERVOER

ALGEMEEN

Algemeen - KB Technische Eisen - Artikelen 24, § 1, en 26 - Keuring

Uit de bepalingen van de artikelen 24, § 1, en 26 KB Technische Eisen volgt dat niet enkel de eigenaar maar ook de bestuurder die het voertuig op de openbare weg laat bevinden of gebruikt zonder dat dit voorzien is van een geldig keuringsbewijs strafbaar is.

- Art. 26 KB 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen
- Art. 24, § 1 KB 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto's, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen

22 juni 2021

P.21.0429.N

ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.22

AC nr. ...

VERWIJZING VAN EEN RECHTBANK NAAR EEN ANDERE

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Vordering tot onttrekking - Termijn voor het instellen van de vordering - Vordering ingesteld op een ongeschikt ogenblik - Gevolg - Exceptie

Hoewel geen enkele wettelijke bepaling het instellen van een vordering tot onttrekking aan een termijn onderwerpt, kan de voortgang van een procedure in bepaalde omstandigheden verantwoord worden dat een dergelijke vordering wordt verworpen omdat ze op een ongeschikt ogenblik werd ingesteld; dat is niet het geval wanneer de reeds in een geschil gewezen beslissingen een akkoord van de partijen hebben bekrachtigd waarvan de rechter enkel heeft nagegaan of dat akkoord verenigbaar was met de openbare orde en met het belang van de kinderen (1). (1) Cass. 13 juni 2003, AR C.03.0201.N, AC 2003, nr. 351.

- Art. 648, 652 en 653 Gerechtelijk Wetboek

18 maart 2022

C.22.0024.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.3](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Vordering tot onttrekking - Termijn voor het instellen van de vordering - Vordering ingesteld op een ongeschikt ogenblik - Gevolg - Exceptie

Hoewel geen enkele wettelijke bepaling het instellen van een vordering tot onttrekking aan een termijn onderwerpt, kan de voortgang van een procedure in bepaalde omstandigheden verantwoord worden dat een dergelijke vordering wordt verworpen omdat ze op een ongeschikt ogenblik werd ingesteld; dat is niet het geval wanneer de reeds in een geschil gewezen beslissingen een akkoord van de partijen hebben bekrachtigd waarvan de rechter enkel heeft nagegaan of dat akkoord verenigbaar was met de openbare orde en met het belang van de kinderen (1). (1) Cass. 13 juni 2003, AR C.03.0201.N, AC 2003, nr. 351.

- Art. 648, 652 en 653 Gerechtelijk Wetboek

18 maart 2022

C.22.0024.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.3](#)

AC nr. ...

VERZEKERING

LANDVERZEKERING

Landverzekering - Uitoefening van een gereguleerde activiteit - Niet-ervulling van de toegangsvoorwaarden - Ongeoorloofd voorwerp

Een verzekeringsovereenkomst die de aansprakelijkheid dekt van de verzekerde die een gereguleerde activiteit uitoefent zonder te voldoen aan de toegangsvoorwaarden van die activiteit, heeft slechts een ongeoorloofd voorwerp wanneer de dekking van dat risico strekt tot het behoud van een toestand die in strijd is met de openbare orde of tot het verkrijgen van een onrechtmatig voordeel.

- Art. 91 Wet 4 april 2014 betreffende de verzekeringen, inwerkingtreding 1 november 2014
- Art. 2 en 1128 Oud Burgerlijk Wetboek

18 maart 2022

C.20.0291.F

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220318.1F.8](#)

AC nr. ...

WAM-VERZEKERING

WAM- verzekering - Artikel 22, § 1 - Strafbaarheid - Vereiste van kennis

Uit de bepaling van artikel 22, § 1, WAM volgt dat de houder en de bestuurder van een motorrijtuig alleen strafbaar zijn als zij daadwerkelijk weten dat dit voertuig niet is verzekerd; het gegeven dat zij dit konden weten volstaat hiertoe niet.

- Art. 22, § 1 Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen

22 juni 2021

P.21.0429.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.22](#)

AC nr. ...

VERZET

- Strafzaken - Buitengewone termijn van verzet - Kennisname van de betekening van het verstekvonnis - Aanvangsdatum - Kennisgeving door het openbaar ministerie aan de veroordeelde van een verval uitgesproken als straf - Invloed op de aanvangsdatum van de buitengewone verzetstermijn

Artikel 6.1 EVRM vereist dat een bij verstek veroordeelde wordt geïnformeerd over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en over de termijn om dat te doen en die kennisgeving kan gebeuren op het ogenblik van de betekening van de verstekbeslissing of op elk ander tijdstip dat de veroordeelde toelaat het rechtsmiddel aan te wenden; de rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing en die kennisneming hangt niet af van enig vormvereiste en kan zodoende voortvloeien uit de kennisgeving bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet, zodat de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking kan nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, waarbij evenwel vereist is dat die kennisgeving de betrokkene informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn en de vorm om dat te doen (1). (1) Artikel 40, vierde lid, Wegverkeerswet, dat de verplichting bevat de rechtsmiddelen, de aanwending daarvan en de na te leven voorwaarden te vermelden bij een veroordeling bij verstek, werd naar aanleiding van het arrest van het GwH 134/2018 ingevoerd ingevolge artikel 3 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de op 16 maart 1968 gecoördineerde wet betreffende de politie over het wegverkeer en tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, BS 22 augustus 2019.

- Art. 40, eerste lid Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.20](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - Ongedaan verzet - Dagvaarding persoonlijk betekend aan de beklaagde - Geen aanvoering van overmacht of wettige reden van verschoning

Geen schending van artikel 6.1 en 6.3 EVRM, artikel 2 Zevende Protocol EVRM en artikel 14.5 IVBPR kan worden afgeleid uit het gegeven dat de rechter die vaststelt dat een beklaagde aan wie de dagvaarding persoonlijk werd betekend en die bij zijn verzet tegen het verstekvonnis geen gewag heeft gemaakt van overmacht of een wettige reden van verschoning, dit verzet ongedaan verklaart waardoor het verweer ten gronde van de beklaagde niet wordt behandeld aangezien dit louter een gevolg is van de beslissing van de beklaagde om, hoewel hij kennis had van de datum van behandeling en geen aanvaardbare reden voor zijn afwezigheid kan aanvoeren, afwezig te blijven bij de behandeling voor de eerste rechter.

- Art. 14.5 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

- Art. 2 Protocol nr. 7 bij het Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

- Art. 6.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden,
ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

VONNISSEN EN ARRESTEN

STRAFZAKEN

Strafzaken - Algemeen - Regelmatigheid van de rechtspleging - Vermeldingen in het vonnis of arrest - Proces-verbaal van de terechtzitting

Hoewel het proces-verbaal van de rechtszitting in beginsel de vermeldingen bevat die nodig zijn om de regelmatigheid van de rechtspleging te kunnen beoordelen en bijgevolg ook vermeldingen kan bevatten betreffende het al dan niet instemmen door een beklaagde met probatievoorwaarden, kan een dergelijke vermelding ook worden opgenomen in het vonnis of arrest zelf; de in een vonnis of arrest opgenomen vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting en onder meer betreffende het feit of een partij al dan niet een bepaalde verklaring heeft afgelegd, hebben bewijswaarde tot inschrijving wegens valsheid.

26 januari 2021

P.20.0998.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting - Vermeldingen in het vonnis of arrest

Hoewel het proces-verbaal van de rechtszitting in beginsel de vermeldingen bevat die nodig zijn om de regelmatigheid van de rechtspleging te kunnen beoordelen en bijgevolg ook vermeldingen kan bevatten betreffende het al dan niet instemmen door een beklaagde met probatievoorwaarden, kan een dergelijke vermelding ook worden opgenomen in het vonnis of arrest zelf; de in een vonnis of arrest opgenomen vaststellingen betreffende het verloop van de rechtszitting en onder meer betreffende het feit of een partij al dan niet een bepaalde verklaring heeft afgelegd, hebben bewijswaarde tot inschrijving wegens valsheid.

26 januari 2021

P.20.0998.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Proces-verbaal van de rechtszitting - Ondertekening - Verzuim

Het verzuim door de voorzitter en de griffier een proces-verbaal van de rechtszitting te ondertekenen leidt niet tot de nietigheid van de erop volgende rechtspleging en de beslissing die er een gevolg van is, indien het arrest zelf de vermeldingen bevat waaruit de regelmatigheid van de procedure blijkt (1). (1) Zie ook Cass. 16 september 2015, AR P.15.0562.N, AC 2015, nr. 525.

22 juni 2021

P.21.0448.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.7](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Wering - Laattijdige neerlegging van stukken

De rechter kan laattijdige stukken die een goede rechtsbedeling verhinderen, de rechten van de tegenpartij op onrechtmatige wijze benadelen en het recht op een eerlijke behandeling van de zaak in het gedrang brengen, uit het debat weren omdat hij oordeelt dat ze een misbruik van rechtspleging inhouden (1). (1) Zie Cass. 6 oktober 2021, AR P.21.0382.F, AC 2021, nr. 617, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 12 maart 2019, AR P.18.0298.N, AC 2019, nr. 156 (stukken neergelegd buiten de overeenkomstig artikel 152, § 1, tweede lid, Wetboek van Strafvordering bepaalde termijnen voor de neerlegging en mededeling van conclusies); Cass. 29 april 2015, AR P.15.0002.F, AC 2015, nr. 282 (laattijdige conclusie); Cass. 30 april 2014, AR P.13.1869.F, AC 2014, nr. 307; Cass. 8 juni 2011, AR P.11.0181.F, AC 2011, nr. 388; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale*, Die Keure, Brugge, 9de uitg., 2021, II, 1508.

27 oktober 2021

P.21.0220.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Strafvueroeringsrechtbank - Uitspraak - Openbare rechtszitting - Begrip - Vaststelling

De vermeldingen "tijdens de openbare rechtszitting (...) gehouden op de zetel van de strafvueroeringsrechtbank", opgenomen in het proces-verbaal van de rechtszitting waarop de strafvueroeringsrechtbank zijn vonnis heeft gewezen en in dat vonnis, betekenen dat de strafvueroeringsrechtbank het vonnis heeft uitgesproken tijdens een openbare rechtszitting, dit wil zeggen een zitting die de rechtbank heeft gehouden op een voor iedereen toegankelijke plaats; die authentieke vaststellingen hebben bewijskracht tot betichting van valsheid (1). (1) "De strafvueroeringsrechtbank is een afdeling van de rechtbank van eerste aanleg; wanneer zij uitspraak doet over de haar voorgelegde betwistingen, doet zij uitspraak met een vonnis dat in openbare rechtszitting moet worden uitgesproken, wat veronderstelt dat het in aanwezigheid van het openbaar ministerie op een voor het publiek toegankelijke rechtszitting wordt uitgesproken; aangezien uit geen enkel stuk van de rechtspleging blijkt dat de beslissing in openbare rechtszitting werd gewezen, schendt de bestreden beslissing artikel 149 Grondwet" (Cass. 13 maart 2013, AR P.13.0320.F, AC 2013, nr. 181); zie ook Cass. 28 november 2007, AR P.07.1558.F, AC 2007, nr. 590, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 24 juli 2007, AR P.07.0959.N, AC 2007, nr. 373, met concl. van toenmalig advocaat-generaal THUIS; Cass. 10 april 2007, AR P.07.0370.N, AC 2007, nr. 176; Jaarverslag 2007 van het Hof van Cassatie, p. 80. "Wanneer noch uit de processen-verbaal van de terechtzittingen, noch uit enig ander stuk waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat de debatten van de terechtzittingen waarop de zaak is behandeld en de uitspraak van het uitgestelde arrest in het openbaar hebben plaatsgehad of dat het sluiten der deuren regelmatig is bevolen, is de procedure nietig; de nietigheid van de procedure leidt tot nietigheid van de gewezen beslissing" (Cass. 11 januari 1984, AR 3189, AC 1984, nr. 239). "De vermelding in een proces-verbaal van de rechtszitting, dat geen enkele andersluidende vermelding bevat volgens welke "de behandeling van de zaak overeenkomstig artikel 190, eerste lid, Wetboek van Strafvordering is geschied", bewijst dat het debat in het openbaar heeft plaatsgevonden (Cass. 16 september 2015, AR P.15.0562.F, AC 2015, nr. 525).

- Art. 782bis Gerechtelijk Wetboek

- Art. 14.1 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 149 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 oktober 2021

P.21.1090.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211027.2F.5](#)

AC nr. ...

VOORLOPIGE HECHTENIS

BEVEL TOT AANHOUDING

Bevel tot aanhouding - Voorafgaand verhoor door de onderzoeksrechter - Recht op bijstand van een advocaat - Verwittiging advocaat - Onaangekondigde afwezigheid van de advocaat

Artikel 16, § 2, vierde lid, Voorlopige Hechteniswet verplicht de onderzoeksrechter, die wordt geconfronteerd met de onaangekondigde afwezigheid van de correct verwittigde advocaat van de inverdenkinggestelde, niet om ambtshalve maatregelen te nemen opdat de inverdenkinggestelde tijdens de ondervraging alvorens een bevel tot aanhouding te verlenen, alsnog zou worden bijgestaan door een andere advocaat; de fundamentele aard van het bijstandsrecht doet daaraan geen afbreuk (1). (1) Zie Cass. 5 juli 2017, AR P.17.0738.N, AC 2017, nr. 433.

26 januari 2021

P.21.0076.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.12](#)

AC nr. ...

HANDHAVING

Handhaving - Motivering - Vermelding plaats - En tijdsbepaling van de feiten - Taak van de rechter

Indien de beslissing van het onderzoeksgerecht geen melding maakt van de plaats- en tijdsbepaling van de feiten heeft zij de voorlopige hechtenis beoordeeld rekening houdend met de plaats- en tijdsbepaling welke zijn vermeld in het bevel tot aanhouding of desgevallend in een latere beslissing tot handhaving van de voorlopige hechtenis die deze plaats- en tijdsbepaling heeft gewijzigd.

- Art. 16, § 1, eerste lid, en § 5 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

28 december 2021

P.21.1654.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211228.2N.4](#)

AC nr. ...

Handhaving - Redelijke termijn - In aanmerking te nemen criteria - Recidivegevaar - Taak van de rechter

De beoordeling van het gevaar voor recidive, collusie en onttrekking, waarmee de rechter bij de beoordeling van de redelijkheid van de termijn onder meer rekening houdt, vereist niet noodzakelijk dat het onderzoeksgerecht bij elke verschijning voor het onderzoeksgerecht een analyse maakt van het karakter en de gedragingen van de inverdenkinggestelde.

- Artt. 16, § 1, 21, §§ 4 en 5, 22, zesde en zevende lid, 23 en 30 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

- Art. 5.3 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

28 december 2021

P.21.1654.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211228.2N.4](#)

AC nr. ...

VOORRANG VAN RECHTSMACHT

- Misdrijf door een magistraat van een hof van beroep - Strafvordering uitgeoefend door de procureur-generaal bij het hof van beroep - Inwinnen van inlichtingen en opvragen van documenten door een andere magistraat van het openbaar ministerie - Draagwijdte

Uit de bepalingen van de artikelen 479, 481 en 482 Wetboek van Strafvordering volgt dat ingeval van een wanbedrijf gepleegd door een door artikel 479 Wetboek van Strafvordering bedoelde persoon, de procureur-generaal bij het hof van beroep de leiding heeft van het opsporingsonderzoek en de strafvordering uitoefent zodat een ander magistraat van het openbaar ministerie niet bevoegd is om op eigen gezag een daad van vervolging in te stellen wanneer hij kennisneemt van een misdrijf, gepleegd door een persoon die over voorrecht van rechtsmacht beschikt; deze magistraat kan niettemin inlichtingen inwinnen of documenten opvragen ter staving van een klacht, gericht tegen een persoon die over voorrecht van rechtsmacht beschikt, alvorens deze klacht over te maken aan de procureur-generaal en het enkele gegeven dat dergelijke opzoekingen werden uitgevoerd alvorens een raadsheer-onderzoeksrechter werd aangesteld, heeft niet tot gevolg dat de procedure van voorrecht van rechtsmacht werd miskend (1). (1) A. WINANTS, "Enkele beschouwingen over het voorrecht van rechtsmacht", in F. DERUYCK (ed.), *Strafrecht in/uit balans*, die Keure 2020, pp. 135-140, nrs.10-18; J. DE CODT, "De vervolging van magistraten", in X. DE RIEMAECKER en R. VAN RANSBEEK (eds), *Statuut en deontologie van de magistraat*, Brugge, die Keure, 2020, nr. 15; R. VERSTRAETEN, "Voorrecht van rechtsmacht", in L. DUPONT en B. SPRIET (eds.), *Strafrecht voor rechtspractici*, IV, Acco, 1991, 115; G. BELTJENS, "Article 479", *Encyclopédie du droit criminel belge*, II, 1903, nr. 28.

- Art. 482 Wetboek van Strafvordering
- Art. 481 Wetboek van Strafvordering
- Art. 479 Wetboek van Strafvordering

22 juni 2021

P.21.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.1](#)

AC nr. ...

VOORWAARDELIJKE INVRIJHEIDSTELLING

- Strafvuiveringsrechtbank - Herroeping - Niet-naleving van de voorwaarden - Beoordeling - Eerbiediging van het vermoeden van onschuld

Wanneer de strafvuiveringsrechtbank, om redenen die geen verband houden met de in het middel bekritiseerde overwegingen, vaststelt dat de eiser elk van de opgelegde bijzondere voorwaarden heeft overtreden, zoals zich onthouden van het besturen van een voertuig spijts verval, miskent ze het vermoeden van onschuld niet maar verantwoordt ze haar beslissing tot herroeping van de strafvuiveringsmodaliteiten naar recht in het licht van artikel 64, 3°, Wet Strafvuivering (1). (1) Zie concl. OM in Pas 2021, nr. 508.

- Art. 64, 3° Wet 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafvuiveringsmodaliteiten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

- Zwijgrecht - Begeleiding door een justitieassistent - Loyauteitsverplichting

Aangezien de justitieassistent geen vervolgende of rechtsprekende autoriteit is, beschikt de onder zijn begeleiding geplaatste veroordeelde niet over een zwijgrecht waardoor de laatstgenoemde zich aan de onder de voorwaarden voor zijn vrijlating vermelde loyauteitsverplichting kan onttrekken.

- Art. 14.3, g) Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten

1 september 2021

P.21.1078.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.3](#)

AC nr. ...

VORDERING IN RECHTE

- Autonomie van de procespartijen - Beschikkingsbeginsel - Ontbinding van een wederkerige overeenkomst - Geen vordering tot restitutie

Uit het algemeen rechtsbeginsel van de autonomie van de procespartijen of het beschikkingsbeginsel volgt dat de rechter niet kan oordelen over de restitutie van een prestatie na vernietiging of ontbinding van een overeenkomst wanneer geen vordering tot restitutie werd ingesteld; de rechter heeft evenwel de mogelijkheid om de partijen uit te nodigen standpunt in te nemen over de restitutie en in voorkomend geval een vordering in dat verband te stellen (1). (1) Zie concl. OM.

10 februari 2022

C.20.0373.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.5](#)

AC nr. ...

- Vordering tot tenuitvoerlegging van een finale arbitrale uitspraak - Verdrag van New York - Artikel 5.1, e) Verdrag van New York - Taak van de executierechter

De executierechter moet de buitenlandse beslissing, gewezen in het kader van een rechtsmiddel, waaruit het al dan niet bindend karakter van de arbitrale uitspraak blijkt, als rechtsfeit in aanmerking nemen, zonder dat die beslissing voorafgaand erkend of ten uitvoer moet worden gelegd volgens de procedure van de artikelen 3 en 4 Verdrag van New York (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 5.1, e) Verdrag over de erkenning en tenuitvoerlegging van buitenlandse scheidsrechterlijke uitspraken, gedaan te New York op 10 juni 1958

10 februari 2022

C.20.0247.N

[ECLI:BE:CASS:2022:ARR.20220210.1N.1](#)

AC nr. ...

VREEMDELINGEN

- Bestuurlijke vasthouding - Beroep bij de rechterlijke macht - Beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling - Cassatieberoep - Termijn voor het neerleggen van de memorie - Dringende zaak

Aangezien de geldigheidsduur van de bestuurlijke beslissing van vrijheidsberoving inzake vreemdelingen in de tijd beperkt is en artikel 5.4 EVRM vereist dat elkeen die van zijn vrijheid is beroofd het recht heeft voorziening te vragen bij de rechter opdat deze op korte termijn beslist over de wettigheid van zijn gevangenhouding, wordt de behandeling van dergelijke cassatieberoepen binnen een korte termijn vastgesteld.

26 januari 2021

P.21.0088.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.14](#)

AC nr. ...

- Vasthoudingsmaatregel - Beroep bij de rechterlijke macht - Onderzoeksgerechten - Wettigheidscontrole - Nieuwe titel van hechtenis - Verweer dat een onwettigheid aanvoert die voor de twee beslissingen tot vrijheidsberoving geldt - Verplichting om te antwoorden

Wanneer de vreemdeling aanvoert dat, ondanks het afleveren van een nieuwe titel, het beroep zijn voorwerp behoudt omdat de onwettigheid van de eerste opsluiting zich op identieke wijze aan de basis van de tweede opsluiting bevindt, is het onderzoeksgerecht verplicht om op dit verweer te antwoorden (1). (1) Zie Cass. 23 januari 2018, AR P.17.1318.N, AC 2018, nr. 50; Cass. 10 mei 2017, AR P.17.0447.F, AC 2017, nr. 324.

- Art. 72 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

1 september 2021

P.21.1124.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210901.2F.4](#)

AC nr. ...

WEGVERKEER

WEGVERKEERSWET

Wetsbepalingen - Art. 40 - Verval uitgesproken als straf - Kennisgeving door het openbaar ministerie aan de veroordeelde - Verzet - Buitengewone termijn van verzet - Invloed op de aanvangsdatum van de buitengewone verzetstermijn

Artikel 6.1 EVRM vereist dat een bij verstek veroordeelde wordt geïnformeerd over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en over de termijn om dat te doen en die kennisgeving kan gebeuren op het ogenblik van de betekening van de verstekbeslissing of op elk ander tijdstip dat de veroordeelde toelaat het rechtsmiddel aan te wenden; de rechter oordeelt onaantastbaar of en wanneer de bij verstek veroordeelde persoon kennis heeft gekregen van de betekening van de verstekbeslissing en die kennisneming hangt niet af van enig vormvereiste en kan zodoende voortvloeien uit de kennisgeving bepaald in artikel 40, eerste lid, Wegverkeerswet, zodat de rechter de datum van zulke kennisgeving in aanmerking kan nemen voor het bepalen van de aanvangsdatum van de buitengewone termijn van verzet, waarbij evenwel vereist is dat die kennisgeving de betrokkene informeert over het recht om tegen die beslissing verzet aan te tekenen en de termijn en de vorm om dat te doen (1). (1) Artikel 40, vierde lid, Wegverkeerswet, dat de verplichting bevat de rechtsmiddelen, de aanwending daarvan en de na te leven voorwaarden te vermelden bij een veroordeling bij verstek, werd naar aanleiding van het arrest van het GwH 134/2018 ingevoerd ingevolge artikel 3 van de wet van 8 mei 2019 tot wijziging van de op 16 maart 1968 gecoördineerde wet betreffende de politie over het wegverkeer en tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, BS 22 augustus 2019.

- Art. 40, eerste lid Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.20](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 58 - Artikel 58bis, § 1 of § 3 - Immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel - Procedure tot opheffing - Rechtsmiddel

Tegen een beslissing op grond van artikel 58bis, § 1 of § 3, Wegverkeerswet staat geen hoger beroep open en bijgevolg ook geen cassatieberoep tegen een arrest gewezen op het hoger beroep tegen een dergelijke beslissing (1). (1) Cass. 20 januari 2009, AR P.08.1434.N, AC 2009, nr. 49.

- Art. 58bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

16 december 2021

P.21.1314.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ORD.20211216.BSAV.5](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 58 - Artikel 58bis, § 1 of § 3 - Immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel - Procedure tot opheffing - Aard van de rechtspleging

De procedure strekkende tot de opheffing van de immobilisering van een voertuig als beveiligingsmaatregel bij toepassing van artikel 58bis, § 1 of § 3, Wegverkeerswet is een specifieke rechtspleging die afwijkt van en niet verenigbaar is met de rechtspleging op verzoekschrift tot de opheffing van een opsporingshandeling met betrekking tot zijn goederen zoals geregeld door artikel 28sexies Wetboek van Strafvordering (1). (1) Cass. 20 januari 2009, AR P.08.1434.N, AC 2009, nr. 49.

- Art. 58bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

16 december 2021

P.21.1314.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ORD.20211216.BSAV.5](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 59 - Recht op een tweede ademanalyse - Verzaking - Geen verplichting om de verzaking uitdrukkelijk vast te stellen

Uit geen enkele wets- of verdragsbepaling volgt voor de verbalisant de verplichting om nadat hij de betrokkene heeft verwittigd van zijn recht om een tweede ademanalyse te vragen, uitdrukkelijk vast te stellen dat die aan dat recht verzaakt; uit de omstandigheid dat de verbalisant niet vaststelt dat de betrokkene een tweede analyse vraagt, volgt dat de betrokkene aan dat recht heeft verzaakt, tenzij hij het tegendeel aannemelijk maakt.

- Art. 26 KB 21 april 2007 betreffende de ademtesttoestellen en de ademanalysetoestellen

- Art. 59, § 3 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

26 januari 2021

P.20.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.7](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 59 - Recht op een tweede ademanalyse - Verwittiging - Verband met het recht op bijstand van een advocaat

Artikel 59, § 3, eerste lid, Wegverkeerswet en artikel 26 van het koninklijk besluit betreffende de ademtesttoestellen en de ademanalysetoestellen, op grond waarvan onder meer moet worden uitgelegd dat de betrokkene een tweede ademanalyse mag vragen, houden geen verband met het recht op bijstand van een raadsman maar hebben enkel tot doel de betrokkene te wijzen op de mogelijkheid om een tweede analyse te vragen.

26 januari 2021

P.20.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210126.2N.7](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 65 - Artikel 65/1, § 2 - Bevel tot betaling - Beroep tegen het bevel tot betaling - Bevoegdheid van de politierechtbank of van de correctionele rechtbank in beroep - Ontvankelijkheid van het beroep

Aannemen, op basis van een letterlijke lezing van artikel 65/1, § 2, zesde en zevende lid, Wegverkeerswet, dat de rechter zijn onderzoek van het door artikel 65/1, § 2, eerste en tweede lid, Wegverkeerswet bedoelde beroep moet beperken tot een onderzoek naar de ontvankelijkheid van dit beroep en dat elke ontvankelijkverklaring van een dergelijk beroep automatisch tot gevolg heeft dat het bevel tot betalen niet bestaande wordt, is niet alleen strijdig met de wetsgeschiedenis van de regeling, maar zou aan deze regeling elke zin ontnemen aangezien een ontvankelijk beroep dat volgens de wil van de wetgever met redenen omkleed moet zijn, zou volstaan en dit ongeacht op welke gronden het is gesteund, om aan het bevel tot betalen elke uitwerking te ontzeggen hetgeen onmogelijk de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest (1). (1) Cass. 1 juni 2021, AR P.21.0325.N, AC 2021, nr. 396 met concl. OM.

- Art. 65/1 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16

maart 1968

22 juni 2021

P.21.0478.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.17](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 65 - Artikel 65/1, § 2 - Bevel tot betaling - Beroep tegen het bevel tot betaling - Bevoegdheid van de politierechtbank of van de correctionele rechtbank in beroep - Behandeling ten gronde - Beoordeling door de rechter - Draagwijdte

Uit de doelstellingen van de door artikel 65/1 Wegverkeerswet uitgewerkte regeling en de wetsgeschiedenis ervan waarin wordt aangegeven dat de politierechtbank het beroep ten gronde behandelt, volgt dat, ongeacht wat in het zesde en zevende lid van artikel 65/1, § 2, Wegverkeerswet is geschreven, de politierechtbank en in hoger beroep de correctionele rechtbank ingeval van een door artikel 65, § 2, Wegverkeerswet ingesteld beroep moeten onderzoeken of: - het bij verzoekschrift ingesteld beroep voldoet aan de in artikel 65, § 1, eerste en tweede lid, Wegverkeerswet bepaalde tijds- en vormvoorwaarden; - de in artikel 65/1, § 1, Wegverkeerswet bedoelde voorwaarden voor het uitvaardigen van het bevel tot betalen en de kennisgeving ervan zijn verenigd; - wel vaststaat dat de persoon tegen wie het bevel tot betalen is uitgevaardigd de feiten op grond waarvan dit bevel is uitgevaardigd heeft gepleegd, wat veronderstelt dat wordt nagegaan of de voor de overtreding vereiste bestanddelen zijn verenigd, of die feiten aan de als overtreder aangemerkte persoon kunnen worden toegerekend en of de som waarvoor het openbaar ministerie het bevel tot betalen heeft uitgevaardigd wettig is; het staat aan de rechter om in het licht van dit onderzoek te beslissen of het beroep van de persoon tegen wie het bevel tot betalen is uitgevaardigd: - ontvankelijk is, wat ertoe leidt dat eens de beslissing van de rechter definitief is het bevel tot betalen uitvoerbaar wordt; - ontvankelijk maar ongegrond is, wat er eveneens toe leidt dat eens de beslissing van de rechter definitief is het bevel tot betalen uitvoerbaar wordt; - ontvankelijk en gegrond is, wat als gevolg heeft dat het bevel tot betaling als niet bestaande moet worden beschouwd en het openbaar ministerie dient te oordelen of voor de feiten waarvoor het bevel tot betalen werd uitgevaardigd in het licht van de door de rechter gemaakte beoordeling de strafvordering alsnog kan worden ingesteld en vervolgens aan de strafrechter bij wie die strafvordering desgevallend aanhangig wordt gemaakt om daarover te beslissen (1). (1) Cass. 1 juni 2021, AR P.21.0325.N, AC 2021, nr. 396 met concl. OM.

- Art. 65/1 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 65 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

22 juni 2021

P.21.0478.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.17](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 65 - Artikel 65/1 - Bevel tot betaling - Aard van de procedure - Doelstelling

Met artikel 65/1 Wegverkeerswet, zoals vervangen door artikel 45 van de programmawet van 25 december 2016, heeft de wetgever een sui generis-procedure ingevoerd ertoe strekkend om indien een overtreder niet binnen een bepaalde termijn de hem voorgestelde minnelijke schikking heeft betaald, het openbaar ministerie de mogelijkheid te geven een bevel tot betaling uit te vaardigen dat ingeval van niet-betaling en de afwezigheid of de verwerping van betwisting moet leiden tot een uitvoerbare titel voor het bedrag van de voorgestelde minnelijke schikking, verhoogd met 35 procent en met desgevallend de bijdrage aan het Bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders; met deze procedure beoogt de wetgever dat er niet langer een beroep moet worden gedaan op een strafrechter om een overtreder aan wie een minnelijke schikking is voorgesteld tot betaling te dwingen en wil de wetgever de afhandeling van bepaalde verkeersstrafzaken stroomlijnen door het opleggen van een snelle, zekere en aan de concrete situatie aangepaste sanctie en dit volgens een procedure die aan de betrokkene een voldoende niveau van rechtsbescherming biedt en aldus de werklast van de met vervolging en berechting van verkeersstrafzaken belaste overheden te verminderen, zodat meer tijd vrijkomt voor de behandeling van complexe dossiers (1). (1) Cass. 1 juni 2021, AR P.21.0325.N, AC 2021, nr. 396 met concl. OM.

- Art. 45 Programmawet 25 december 2016

- Art. 65/1 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

22 juni 2021

P.21.0478.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.17](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 65 - Artikel 65/1, § 2 - Bevel tot betaling - Beroep tegen het bevel tot betaling - Doelstelling - Inwerkingstelling van de strafvordering - Bevoegdheid van de politierechtbank of van de correctionele rechtbank in beroep - Draagwijdte

Hoewel de regeling van het bevel tot betalen beoogt bij te dragen tot de handhaving van de verkeerswetgeving, strekt ze niet tot het opleggen van een straf in de zin van artikel 1 Strafwetboek, maar uitsluitend tot het creëren van een uitvoerbare titel zodat door het uitvaardigen van een bevel tot betalen en de daarop volgende procedure de strafvordering niet in werking wordt gesteld en de in artikel 65/1, § 2, Wegverkeerswet uitgewerkte bezwaarprocedure er dan ook niet toe kan leiden dat de politierechtbank of in hoger beroep de correctionele rechtbank kennis neemt van de strafvordering voor de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het uitvaardigen van het bevel tot betalen; het gegeven dat een uitvoerbaar bevel tot betalen een straf kan zijn in de zin van artikel 6 EVRM of dat indien de fod Financiën niet binnen de drie jaar tot invorderen van het uitvoerbaar verklaard bevel tot betaling kan overgaan, het openbaar ministerie overeenkomstig artikel 65/1, § 10, Wegverkeerswet het recht tot sturen van de overtreder kan schorsen, doet daaraan geen afbreuk (1). (1) Cass. 1 juni 2021, AR P.21.0325.N, AC 2021, nr. 396 met concl. OM.

- Art. 6 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

- Art. 65/1, §§ 2 en 10 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 1 Strafwetboek

22 juni 2021

P.21.0478.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.17](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 67bis - Weerlegbaar vermoeden van schuld - Beoordeling door de rechter - Draagwijdte

Uit de enkele omstandigheid dat de rechter oordeelt dat een beklaagde niet slaagt in de weerlegging van het op hem bij toepassing van artikel 67bis Wegverkeerswet rustende vermoeden dat hij als titularis van de kentekenplaat van een motorvoertuig dader is van een overtreding op de Wegverkeerswet of de uitvoeringsbesluiten ervan die met het motorvoertuig werd begaan, volgt niet dat de beklaagde niet beschikt over een effectief rechtsmiddel om op te komen tegen een aangevoerde miskenning van artikel 6.2 EVRM; de rechter oordeelt onaantastbaar of de titularis van de kentekenplaat van het motorvoertuig waarmee de overtreding werd begaan, erin slaagt het op hem op grond van artikel 67bis Wegverkeerswet rustende vermoeden te weerleggen en hij kan daartoe alle feitelijke gegevens in aanmerking nemen waarvan hij de bewijswaarde onaantastbaar beoordeelt (1). (1) Cass. 22 oktober 2013, AR P.13.0040.N, AC 2013, nr. 539; zie ook Arbitragehof nr. 27/2000, 21 maart 2000, BS 26 mei 2000.

- Art. 67bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

- Art. 6.2 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 67bis - Weerlegbaar vermoeden van schuld - Beoordeling van de ter weerlegging aangevoerde gegevens - Draagwijdte

Bij de beoordeling van de bewijswaarde van de gegevens die een beklaagde aanvoert ter weerlegging van het door artikel 67bis Wegverkeerswet bepaalde vermoeden kan de rechter wel degelijk het tijdstip betrekken waarop die gegevens door de beklaagde in de strafprocedure worden voorgebracht, alsook de graad van verwantschap tussen de beklaagde en de persoon die voorhoudt de werkelijke bestuurder te zijn van het voertuig.

- Art. 67bis Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

22 juni 2021

P.21.0404.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210622.2N.8](#)

AC nr. ...

WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES, BESLUITEN

ALGEMEEN

Algemeen - Wet Civiele Veiligheid - Strafbepalingen - Artikel 187, eerste lid - Weigering of verzuim zich te gedragen naar de maatregelen die met toepassing van de artikelen 181, § 1, en 182 zijn bevolen - Vereiste voor de bestraffing

Artikel 187, eerste lid, Wet Civiele Veiligheid bepaalt dat de weigering of het verzuim zich te gedragen naar de maatregelen die met toepassing van de artikelen 181, § 1, en 182 zijn bevolen, in vreedstijd wordt gestraft met de in die bepaling gestelde straffen; een bestraffing bij toepassing van artikel 187, eerste lid, Wet Civiele Veiligheid vereist dan ook dat er een inbreuk werd gepleegd op een maatregel die werd en kon worden bevolen op grond van de artikelen 181, § 1, en 182 van die wet (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 181, § 1, 182, en 187, eerste lid Wet 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid

28 september 2021

P.21.1129.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210928.2N.16](#)

AC nr. ...

Algemeen - Wet Civiele Veiligheid - Artikel 3, eerste lid - Doelstelling - Bescherming van de bevolking - Ramp of noodlottige situatie

Volgens artikel 3, eerste lid, Wet Civiele Veiligheid, omvat de civiele veiligheid alle civiele maatregelen en middelen nodig voor het volbrengen van de opdrachten vermeld in die wet om te allen tijde personen en hun goederen en leefomgeving ter hulp te komen en te beschermen en beoogt zij aldus de bescherming van de bevolking wanneer deze wordt bedreigd door rampen of noodlottige situaties die de fysieke integriteit van personen, hun goederen of de leefomgeving in gevaar brengen of dreigen te brengen, en dit ongeacht de aard van de aldus bedoelde rampspoed (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 3, eerste lid Wet 15 mei 2007 betreffende de civiele veiligheid

28 september 2021

P.21.1129.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210928.2N.16](#)

AC nr. ...

Algemeen - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijs - Aantekening in een speciaal register

Om als bewijs van bekendmaking van een gemeentereglement te kunnen gelden, moet de aantekening in het speciaal door de gemeentesecretaris gehouden register op de eerste dag van de aanplakking geschieden.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteoverheden

- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

Algemeen - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijs - Voorwaarde - Overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening - Aard van die voorwaarde

De reglementaire vereiste van overeenstemming van de datum van bekendmaking met de datum van aantekening maakt deel uit van de vorm van de aantekening, zodat die voorwaarde de grenzen van de door artikel L1133-2, tweede lid, van het wetboek aan de uitvoerende macht gegeven machtiging niet te buiten gaat.

- Artt. 1, 2 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteverhuden
- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

Algemeen - Gemeentelijke verordening en gemeentereglement - Bekendmaking - Bewijsmiddel

Om als enig toelaatbaar bewijs van bekendmaking van een gemeentereglement of gemeentelijke verordening te kunnen gelden, moet de bij artikel L1133-2 van het Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie voorgeschreven aantekening niet enkel door de gemeentesecretaris maar ook door de burgemeester moet worden ondertekend.

- Artt. 1 en 3 KB 14 oktober 1991 betreffende de aantekeningen in het register voor de bekendmaking van de reglementen en verordeningen van de gemeenteverhuden
- Artt. L 1131-1, eerste en tweede lid, en L 1133-2, eerste en tweede lid Wetboek van de plaatselijke democratie en decentralisatie

3 december 2021

C.20.0366.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.3](#)

AC nr. ...

UITLEGGING***Uitlegging - Inkomstenbelastingen - Aanslagprocedure - Belastingverhoging - Voorwaarde - Laattijdige overlegging van de aangifte - Toevoeging aan artikel 444 WIB92 door de wet van 30 juni 2017 - Aard van de toevoeging***

Artikel 6 van de wet van 30 juni 2017 breidt de toepassing van artikel 444 van WIB92 geenszins uit tot een misdrijf dat hierin niet zou worden vermeld, maar maakt voortaan in artikel 444, eerste lid, uitdrukkelijk melding, om elk misverstand te voorkomen, van het geval van een laattijdige overlegging van de aangifte en bevestigt aldus de uitlegging van het begrip niet-aangifte zoals het, volgens de toenmalige vaststaande rechtspraak van het Hof, van meet af aan uit het geheel van de artikelen 305, 307, § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid, 310, eerste lid, 346, 351, eerste lid, en 444, eerste lid, van dat wetboek voortvloeide (1). (1) Cass. 17 oktober 1977, AC 1978, 212; Cass. 5 september 1979, AC 1979-80, nr. 5; zie Cass. 15 maart 2018, AR F.17.0004.N, AC 2018, nr. 184, met andersluidende concl. van advocaat-generaal VAN DER FRAENEN.

- Art. 444, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

3 december 2021

F.21.0059.F

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20211203.1F.6](#)

AC nr. ...

WETTIGHEID VAN BESLUITEN EN VERORDENINGEN***Wettigheid van besluiten en verordeningen - Ministerieel besluit van 23 maart 2020 - Artikel 5 - Verbod tot samenscholingen - Doelstelling - Rechtsgrond - Artikel 182 Wet Civiele Veiligheid - Bedreiging - Verspreiding van het coronavirus COVID-19***

Het verbod tot samenscholingen en het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, zoals omschreven in de artikelen 5 en 8 MB 23 maart 2020, beogen de verdere verspreiding van het coronavirus COVID-19 te verhinderen door het contact tussen de personen tot een minimum te beperken teneinde aldus het besmettingsrisico te herleiden; die maatregelen strekken er dan ook toe te vermijden dat onnodig gebruik zou worden gemaakt van de openbare ruimte waardoor deze een bedreiging zou vormen zoals bedoeld in artikel 182 Wet Civiele Veiligheid zodat deze bepaling een rechtsgrond biedt voor het in de artikelen 5 en 8 MB 23 maart 2020 bepaalde samenscholings- en verplaatsingsverbod (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 5 en 8 MB 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken

28 september 2021

P.21.1129.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210928.2N.16](#)

AC nr. ...

Wettigheid van besluiten en verordeningen - Ministerieel besluit van 23 maart 2020 - Artikel 8 - Verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden - Doelstelling - Rechtsgrond - Artikel 182 Wet Civiele Veiligheid - Bedreiging - Verspreiding van het coronavirus COVID-19

Het verbod tot samenscholingen en het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, zoals omschreven in de artikelen 5 en 8 MB 23 maart 2020, beogen de verdere verspreiding van het coronavirus COVID-19 te verhinderen door het contact tussen de personen tot een minimum te beperken teneinde aldus het besmettingsrisico te herleiden; die maatregelen strekken er dan ook toe te vermijden dat onnodig gebruik zou worden gemaakt van de openbare ruimte waardoor deze een bedreiging zou vormen zoals bedoeld in artikel 182 Wet Civiele Veiligheid zodat deze bepaling een rechtsgrond biedt voor het in de artikelen 5 en 8 MB 23 maart 2020 bepaalde samenscholings- en verplaatsingsverbod (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 5 en 8 MB 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken

28 september 2021

P.21.1129.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210928.2N.16](#)

AC nr. ...

Wettigheid van besluiten en verordeningen - Wet Civiele Veiligheid - Artikel 182 - Bedreiging - Verspreiding van het coronavirus COVID-19 - Ministerieel besluit van 23 maart 2020 - Samenscholings en verplaatsingsverbod - Rechtsgrond

Het verbod tot samenscholingen en het verbod om zich onnodig op de openbare weg en in openbare plaatsen te bevinden, zoals omschreven in de artikelen 5 en 8 MB 23 maart 2020, beogen de verdere verspreiding van het coronavirus COVID-19 te verhinderen door het contact tussen de personen tot een minimum te beperken teneinde aldus het besmettingsrisico te herleiden; die maatregelen strekken er dan ook toe te vermijden dat onnodig gebruik zou worden gemaakt van de openbare ruimte waardoor deze een bedreiging zou vormen zoals bedoeld in artikel 182 Wet Civiele Veiligheid zodat deze bepaling een rechtsgrond biedt voor het in de artikelen 5 en 8 MB 23 maart 2020 bepaalde samenscholings- en verplaatsingsverbod (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 5 en 8 MB 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken

28 september 2021

P.21.1129.N

[ECLI:BE:CASS:2021:ARR.20210928.2N.16](#)

AC nr. ...